

FRONTO

ANUL XVI • Nr. 9
15 MAI 1964
16 PAG. — 1,50 LEI

SECRETARIAT LITERAR

În unele teatre, secretariatele literare intervin prea „energic” în opera de creație a dramaturgilor.

DRAMATURGUL: — Mi-au spus să o refacl...

„Cind Roscius era actor la Roma — spune Hamlet — actorii umblau pe măgar“.

Din veacul veacului, acești simpatiei slujitori ai Thaliei au fost niște hoinari. Viața sedentară nu le prieste. Ei bat orașele și ținurile, în căutarea veșnică a unui public nou, care să-i aplaude și să-i ospăteze...

Iată-i sosind pe măgar, în cetățile anticei Italii și iată-i vagabondind, cu toată garderoba trupei încărcată pe un măgaruș, în provinciile englezești, jucind în curtea hanurilor, pe butoaie, așa cum i-a văzut în copilăria lui fascinat de magia lor, făcându-se și el om de teatru, micul Will-cel-roșcat, devenit marele William Shakespeare.

Romanii îi numeau „istrioni“. Istrion: unul din puținele cuvinte etrusce rătăcite în limba latină...

Am avut și noi, ca toate popoarele, genul acesta de vintură-țară, plini de talent, de pitoresc, care se produceau astăzi la Roșiorii-de-Vede, mâine la Caracal, peste o săptămână la Piatra Neamțului. Firi neastimpărate, încropeau câte un mic colectiv și băteau țara, în poștalioane sau vagoane de clasa a treia, poposind unde da Dumnezeu, cu grija veșnică a bucății de piine, a unei saltele de paie, într-un hotel sordid unde nu totdeauna își plăteau chiria cămăruței.

— Ascundeți muștarul! spuneau chelnerilor patronii birturilor. Fiindcă muștarul, care nu se plătea, era mîncarea de rezistență a famelicilor tragedieni. Îl devorau cu piine, pînă se săturau și nu mai consumau alte bucate de pe listă.

Toate lighioanele pămîntului mișunau în această faună teatrală.

Nume de care nu mai pomenește nimeni, azi, maeștri și șefi de formații, purtind, unii plete, alții joben, alții și una și alta, pentru prestigiul trupei (ziaristul și autorul dramatic Emil Nicolau, care n-avea o excepțională vocație actoricească, era angajat, în tinerețe, numai pentru avantajul de a poseda un joben impunător) oameni de merit și cabotini pretențioși, băieți modeste și alții care se credeau deposezați de gloria lor, rivali geniali ai lui Nottara, din pricina căruia li se părea că nu se pot realiza, ațiția și ațiția comici care făceau deliciile clienților de bodegi, prin diferite cartiere bucureștene, monologind, cîntind cuplete, povestind anecdote versificate, jucind mai multe roluri într-o revistă cu cîntece și dansuri, sărbătorii la Medgidia sau rămași în pană la Slatina, toți acești iluminați ai scenei, toți acești năpăstuiți ai soartei, s-au perindat vreme de un secol pe scenele improvizate ale țării noastre, contribuind, cu modestele lor puteri, la varietatea și expansiunea vieții teatrale.

În copilăria noastră bucureșteană, se producea un actor armean numit Agop, amestec de karaghioz turcesc și de clown italian, un saltimbanc cu mult haz, ale cărui scenete se încheiau cu spargerea în capul partenerului a unei bășici care pocnea cu zgomot, spre marele haz al cetățenilor. „Bășica lui Agop“ devenise celebră. Spectatorii așteptau cu nerăbdare acest final, de un efect irezistibil... Fără acel accesoriu scenic, ilustrul istrion n-ar mai fi însemnat nimic!

De la Agop pînă la alți comedienți se desfășura o gamă întregă de urmași ai lui Roscius.

Jucind pe fel și fel de scene, în fața unui public nedisciplinat, gălăgios, capricios, care își manifesta admirația sau antipatia în

variate chipuri (la Brăila, de pildă, multă vreme, spectatorii și-au exprimat entuziasmul prin fluierături puternice, lucru care surprindea neplăcut pe actorii neobișnuiți cu astfel de manifestații). În contact permanent cu spectatorii, acești hoinari ajungeau la o experiență, la o rutină care le mlădia talentul, le fortifica puterea de rezistență, îi familiariza cu rampa. Inadaptabili din fire, mulți dintre ei ar fi strălucit în cele mai serioase formații, întrecind în talent și experiență destui comedieni cu renume. Dar, sortiți destinului milenar de păsări călătoare, ei nu puteau sta locului o singură stagiune.

Cel mai ilustru dintre ei, Matei Millo, după ce a fost prim actor și director la Iași și la București, și-a sfîrșit cariera în lamentabile turneuri.

Alții s-au scuturat de blestemul secular, au intrat la teatrele naționale sau în companii particulare serioase, unde și-au încununat viața de pribegie în admirația și stima generală.

Actorul Montauranu, atît de popular pe vremuri, a murit la adînci bătrînețe, după ce a delectat o viață-ntreagă publicul bucureștean și provincial, cu monologurile sale. Era un om totdeauna vesel, cu o glumă pe buze, optimist, mucalît, generos, dîndu-și concursul la toate festivalurile unde era solicitat... Îmi spunea, către sfîrșitul vieții, că își scrie amintirile. Le va fi scris, oare? Montauranu era o comoară de suvenire. Paginile elaborate de omul care trecuse prin atîtea generații, ar fi fost o contribuție interesantă la istoria teatrului românesc.

Un foarte talentat cabotin a fost I. Armășescu, creatorul lui „Akim“. Cu nasul coroiat și ochii bulbucați, avea ceva de bufniță. Era mereu pe drumuri. Rarele sale apariții bucureștene îi aduceau numai elogii. Toată lumea se întreba de ce nu stă locului omul acesta, de ce nu se fixează într-un teatru stabil? Duiliu Zamfirescu l-a văzut într-un act de Pușkin, la teatrul „Comedia“, proaspăt clădit, pe care îl conduceam eu, prin 1912. Marele scriitor mi-a trimis o scrisoare plină de laude pentru noul meu angajat, om în puterea vîrstei și care își călise multiplele daruri prin nesfîrșite peregrinări provinciale.

Dar era un om ciudat bietul Armășescu și această ciudățenie l-a făcut să nu capete un angajament stabil.

După succesul pe care l-a avut cu „Akim“, a venit în cabinetul meu directorial, unde-l așteptam să-i sporesc salariul. Dar el mi-a luat-o înainte:

— Puiule (spunea „puiule“ tuturor) eu nu mai rămîn la teatrul ăsta, dacă nu-mi dai leafa lui Soreanu... (Societar de clasa I la Teatrul Național, Soreanu era actorul cel mai cotat al vremii).

A trebuit să mă despart, cu tot regretul, de excelentul Armășescu. A luat-o de-acapo, prin Alexandria și Turnu-Măgurele, șef de păsări călătoare.

Și-a continuat vechile ticuri, vechile manii, printre care, una dintr-o mie, era aceasta: cînd intra în scenă, se apropia de cușca suflerului și, în auzul publicului, apostrofa pe sufler:

— Ssss! Ce ț-am spus?

Adică:

— Eu îmi știu rolul la perfecție! N-am nevoie de concursul dumitale!

...Dar în cușcă nu era nimeni.

I N S T A

Vino pe la trei,
că — la două — plec!

Fericiți că s-au mutat într-un apartament nou, într-un bloc nou, într-un cartier nou, noii căsătoriți — încă nedepriși cu mobila nouă și cu toate cele noi ale gospodăriei — de la strecurătoarea de supă, la plapuma cu monogram peste ecuator — stau de vorbă în prima lor dimineață, „la casă nouă“.

— Și-acum de dimineață, începe el, n-ai nevoie să-ți pierzi vremea ca să pregătești micul dejun, pentru ca, — pe urmă — să alergăm cu cornul în gît și cu suflerul la gură, ca să ajungem la timp la serviciu.

— Dar ce-o să facem? Trebuie să luăm ceva. Un ceai, o cafea cu lapte, o gustare...

— Dar cine spune să nu luăm? Totul ne așteaptă gata pregătit pe masă, noi neavînd altă treabă decît să alegem.

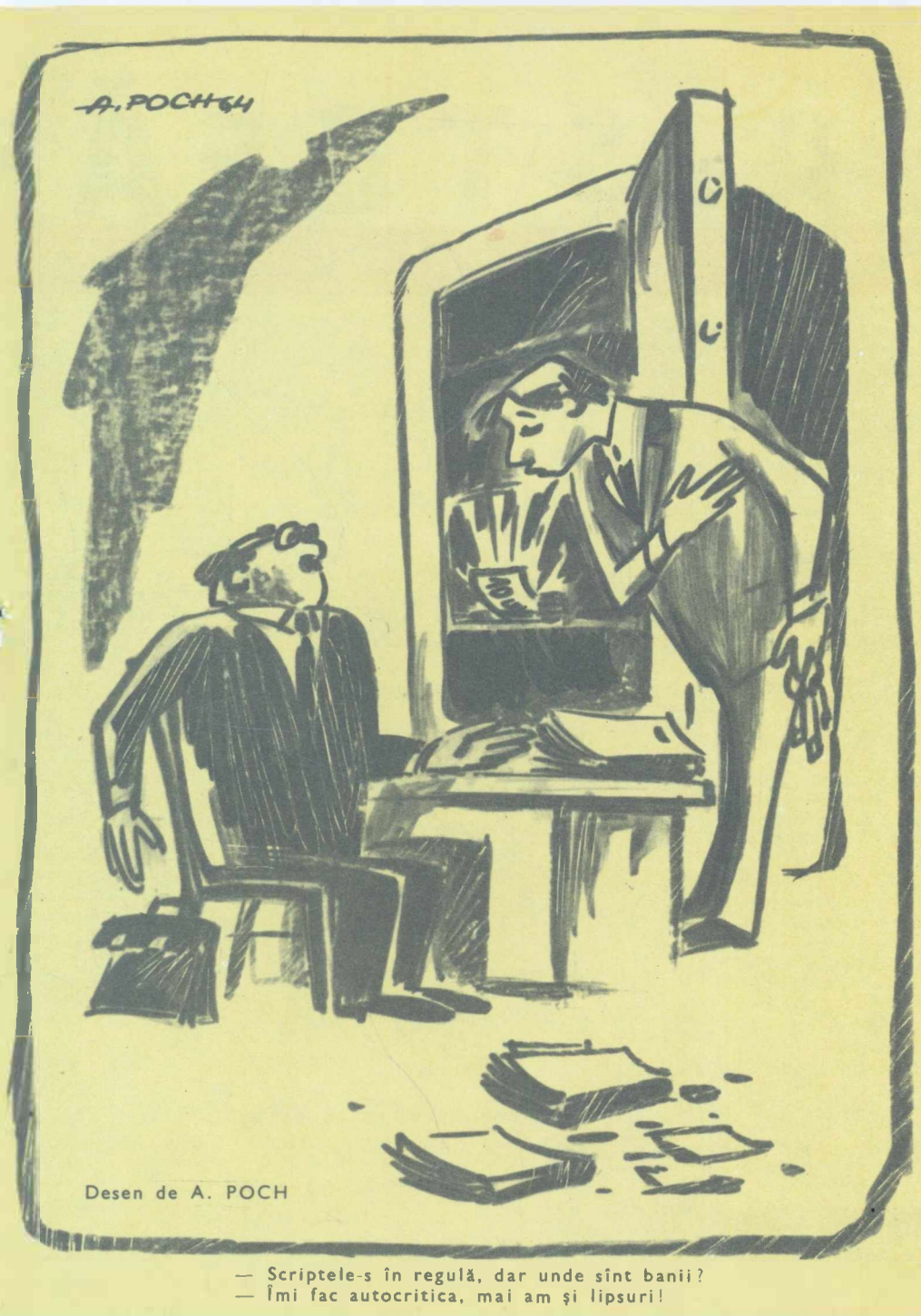
— Unde, dragă?

— La diferite unități de alimentație publică, din care — una — e

— Dacă nu ești cuminte, nu te mai luăm la divorț!

Desen de N. CLAUDIU

A. POCH 64

Desen de A. POCH

— Scriptele-s în regulă, dar unde sînt banii?
— Îmi fac autocritica, mai am și lipsuri!

ȘADE O FATĂ LA FEREAȘTRĂ

I

Șade-o fată la fereastră...
Ochii de castană coaptă.
Se afundă-n zarea-albastră
Cătă-ntr-una și așteaptă...
Uite, a sosit poștaşul!
Vine tocmai de departe,
Are gura cum e jarul
Și, zimbînd, scrisori împarte.

II

Fata n-a primit scrisoarea,
Nu primește niciodată!
Păi, atunci de ce stă oare
Și așteaptă mîndra fată?
Ce mai vorbă și poveste,
Ochii de castană coaptă
Nu așteaptă nici-o veste,
Pe poștar ei îl așteaptă...

III

Dă-ntr-o zi, minune mare!
Chiar și clipa-n loc stă parcă:
Fata a primit scrisoare
Cu stampilă și cu marcă!
„Ce-o fi-n rîndurile scrise?”
Zgîndărit și-a spus poștarul.
„Cine oare i-o trimise?”
Murmură gura ca jarul...

IV

Zi de zi, o săptămînă,
I-a adus plicuri albastre,
I le-a dat chiar el în mînă,
Printre florile din glastre
Bucuroasă ea zimbește.
Iar el, fript de gelozie,
Nici măcar nu bănuiește
Că ea singură își scrie...

ȘTEFAN TITA

T A N E E B U C U R E Ș T E N E

d e T U D O R M U Ș A T E S C U

chiar la doi pași de blocul nostru. Am citit cu ochii mei.

— Cred și eu că nu era să citești cu urechile!

— Am citit afișat, maaaareee, în vitrină, tipărit pe pancarte. „Servim micul dejun — Cacao cu cozonac — cafea cu lapte cu brișe — cafea express — ceai cu unt și marmeladă — cornuri calde — diferite gustări...” Să tot ai de unde alege!

— Bine, dar asta e o mare binefacere pentru noi cetățenii grăbiți să ajungem, dimineața, la locul de muncă... Economisim timpul, scăpăm de fierț laptele sau ceaiul, nu mai spălăm ceștile, farfuriile și lingurițele, nu le mai ștergem, nu mai scuturăm firimiturile de pe masă.

— Norocul tău.

— De ce numai al meu? Al nostru! Că te-aș fi pus și pe tine să-mi ajuti.

— La mîncat. Că la treabăăă!

Cei doi soți, au coborît în stradă și au pornit, fără grabă, spre localul cu „micul dejun” atîrnat în vitrină. Aveau destul timp, ca să ajungă la vreme la slujbele respective.

— Tu ce o să iei?

— O cacao cu cozonac.

— Și eu o cafea cu lapte cu brișe.

— Și le-mpărțim. Tu-mi dai jumătate din cacaoa ta și eu jumătate din cafeaua mea cu lapte. Astfel mîncăm amîndoi, cîte două feluri... Ești de acord?

— Mai întrebî? Nu ești tu jumătatea mea?

Dar bucuria le-a fost de scurtă durată. Localul nu era deschis. Un cartonaș, agățat de ușă pe un echer de sfoară, anunța citeț: „Localul se deschide la ora 7,30”. Adică exact o jumătate de ceas după ora la care, majoritatea celor care au treabă pe lumea asta, trebuie să fie prezenți la locurile de muncă.

— Nu e nimic!... Haidem în alt loc. C-am mai văzut anunțat „micul dejun” și în altă parte.

Dar și în altă parte — respectiv, părți — unde fericiții de adineaori s-au dus să-și astîmpere foamea legitimă și stimulată copios de anunțurile vitrinelor cu „micul dejun”, au găsit tot închis. Drept care au ajuns la servicii libniți de foame și cu intestinele ghiorăind protestatar.

Și-atunci, ne întrebăm în numele tuturor bucureștenilor care pleacă dimineața la muncă și pentru care bănuim că s-a luat măsura înțeleaptă și salutară de a se servi

„micul dejun”, (spunem „bucureștenilor” pentru că în provincie aceste unități funcționează în ore utile) de ce acesta se servește după ora cînd nimeni sau mai nimeni nu mai are nevoie de el?! Întrebare la care nu găsim alt răspuns decît cel al cunoscutului „adagio”: „Vino la mine pe la trei, că la două plec!”

Cine caută, găsește

Informăm pe cei care încă n-au aflat, că pe lângă I.T.B. funcționează un serviciu mărinimos și gratuit și anume, Biroul obiectelor găsite, unde sînt depozitate toate obiectele de importanță, valori și dimensiuni diverse pierdute și mai ales, uitate, în vehiculele publice de transport ale numitei instituții

După statistici, Biroul obiectelor găsite, primește de la personalul de bord, ca să zicem așa, al tramvaielor și autobuzelor sale, circa 4000 de „piese” anual, din

(Continuare în pag. 14)

MIRCEA ȘTEFĂNESCU

DESPRE TEATRU ȘI ALTE PROBLEME TOT ATÎT

Mă aflu în fața mesei de lucru a dramaturgului Mircea Ștefănescu: o masă pătrată, cu laturile de vreo 80 cm. Par probabil surprinsă de „biroul” scriitorului, deoarece mă lămurește fără să mai aștepte întrebarea.

— Lucrez la masa asta de când eram în clasa VII-a liceală — și din 1925 pe aceeași mașină de scris, pe care mi-a făcut-o cadou tatăl meu, când am comis prima mea crimă dramatică. De-atunci am uitat să mai țin stiloul în mână.

— Scrieți direct la mașină? mă mîr eu la auzul unei asemenea declarații.

— Da. Spre indignarea de pe vremuri a lui Mihail Sebastian care era cu atît mai surprins cu cît nu descoperea în scrisul meu „urme mecanice”.

Îmi alunecă ochii pe masă. Sub cristal, zeci de fotografii de copii, la soare, la munte, prin parcuri bucureștene. Pînă să disting că de fapt toate reproduc doar chipul fetiței unice a scriitorului — Daniela — îl întreb:

— Cîți copii aveți?

În ochii dramaturgului se așterne o undă de duioșie.

— Mulți.

— Și unde sînt? — încerc să mă informez deoarece, pentru crearea atmosferei familiale aceste amănunte sînt strict obligatorii.

— Se joacă — sosește răspunsul.

— Sînt chiar atît de mici?

— Dimpotrivă. Sînt mari, în cîte trei acte. Numai „Zestrea Ilenuței” e mai mică de statură.

— Ah! Vorbiți de piese — mă lămuresc eu.

— Exact — de personajele create de mine.

— Dacă le considerați drept copiii dumneavoastră, înseamnă că le și iubiți foarte mult.

— Sigur. Adevărul e că nu poți să nu-i iubești dacă sînt ai tăi (și nu prea am obicei să înfiez pe-ai alto-
ra). Oricum ar fi, dacă i-ai făcut trebuie să le dai drumul să circule.

Unde pui că ai și surprize; uneori, cîte unul mai „neisprăvit” face carieră mai bună decît alții pe care te bizuiai.

— Toate acestea sînt interesante, dar aș vrea să începem cu începutul. Cînd s-a născut prima... idee de piesă?

— Trebuie să ne întoarcem cu 40 de ani în urmă, cînd prin aprilie 1924 mi s-a jucat, la Brăila (trupa lui C. Toneanu) prima comedie, „Roba albă”, scrisă în colaborare cu Ionel Lazaroneanu. A urmat...

— „Maestrul”, la Teatrul Popular.

— Mi-ați tăiat un efect umoristic. Voiam să spun că a urmat un pariu cu tatăl meu, că scriu o piesă într-o săptămînă și „Maestrul” n-a fost decît urmarea acestui pariu, pe care l-am cîștigat în șase zile. Acest debut bucureștean îl datorez lui Victor Ion Popa și împrejurarea a cimentat prietenia cu acest mare om de teatru.

— Mă înșel eu, sau începuturile dv. de dramaturg au un aer de diletantism?

— Este foarte exact. Poate, dacă nu insultam în plin examen, luînd apărarea unor colegi, pe un sumbru profesor de drept roman, nu-mi întrerupeam studiile juridice și nu mă apucam de „altă meserie”.

— Care are foarte multă legătură cu avocatul; dezbateți procese de conștiință... Le cîștigați întotdeauna?

— Nu chiar întotdeauna. De exemplu „Frămîntări”, jucat la Național în 1926, a fost o cădere de pe urma căreia am învățat două lucruri: întîi, că singurul vinovat de căderea unei piese este autorul; al doilea, am reținut sfatul pe care mi l-a dat atunci amicul Ion Iancovescu: „În viață să știi să fii boxer... adică să știi și să încasezi!” Din

clipa aceea mi-am spus: nu-i nimic, dacă-ți cade o piesă, scrii alta... Dar pentru că sîntem la capitolul sfaturilor bune, am mai reținut încă unul, de la regizorul Sternberg: „Ce se taie nu se fluieră”. Asta mă face să tai fără milă din textele mele, uneori chiar spre disperarea actorilor.

— Deci, dacă o piesă cade, scrii alta... Ce a urmat?

— A urmat un timp petrecut în casa lui Victor Ion Popa, director de teatru în acea

vreme. Acolo, am scris la cererea Ginei Sandri, care era profesoara de la Conservator a lui Grigore Vasiliu, o comedie într-un act pentru producția de absolvire a viitorului Birlic. Piesa se numea:

— „Semnul particular”...

— De unde știi?

— Dacă era vorba de... Birlic. Pe urmă ați scris „Comedia Zorilor”?

— Da. Am scris-o în foarte scurt timp, la îndemnul lui Victor Ion Popa. La înființarea teatrului „Maria Ventura” a fost pusă în scenă chiar de el. N-o să uit niciodată entuziasmul tineretului pentru această piesă. Eu am cerut Mariei Ventura două spectacole gratuite pentru studenți. Apoi, sute și sute de studenți îmi

MIRCEA ȘTEFĂNESCU
văzut de NELL COBAR

jucau piesa prin nenunțate orașe și țirguri, cerîndu-mi consimțămîntul și gratuitatea prin

petiții... uneori timbrate.

— Cu următoarea piesă ați luat premiul Teatrului Național în 1936... Aveți vreo amintire cu haz din perioada ulterioară?

— Haz pentru alții, pentru mine mai puțin. La una din piese, Ionel Talianu — în mod cu totul involuntar — își făcuse un cap care semăna cu al directorului administrativ al unui ziar de mare tiraj. Individul s-a simțit insultat și l-a răzbunat cronică dramatică a ziarului.

— După „Casa cu două fete” și „Vis de secătură”...

— Pe care mi le-a jucat în sala „Comedia” bunul meu prieten și excepționalul regizor Sică Alexandrescu...

— Ați luat două premii...

— Da, premiul „Caragiale” al Academiei R.P.R. pentru „Rapsodia Țiganilor” și Premiul de Stat pentru „Căruța cu paiate”.

— Intrăm astfel în domeniul evocărilor istorice...

— Istorico-civile...

— ?

— Da, pentru că eroii evocați de mine — Millo, Costache Carageale, Pascaly și actori care au luptat pentru formarea teatrului românesc — sau Ion Luca (Procesul domnului Caragiale) sau Eminescu, sau Creangă și nici măcar Cuza... n-au făcut războaie.

— Sau, cum s-ar zice, vă trăiți maturitatea carierei pe picior de pace. Aveți timp să reflectați la unele învățături pe care vi le-a oferit viața...

— Să v-o spun pe ultima. Am învățat, cînd mi-a pus talentatul Esrig în scenă „Procesul domnului Caragiale” care este sistemul celei mai bune colaborări!

— Interesant. Această constatare cred că ar fi de folos multor dramaturgi tineri. Care este?

— Am fost lăsat să scriu ce-am vrut, și eu am lăsat teatrul să facă ce-a vrut; a ieșit un spectacol foarte reușit.

— Trec acum la alt capitol, ați scris și scenarii de filme. Care e cea mai frumoasă amintire pe care o aveți în legătură cu cinematografia?

— O am de prin 1911, cînd s-a turnat

„Războiul independenței”. Armata pentru acest film a dat-o Batalionul 2 Vinător pe care-l comanda un unchi al meu. Mă duceam zilnic călare, pe cîmp, la vreo doi-trei kilometri pe unde se află acum „Casa Scintei”, cîmp pe care erau ridicate redevitele Grivița nr. 1 și nr. 2. Într-o zi cineva mi-a pus o haină de turc și un fes și am figurat și eu într-un foarte june turc. E primul meu rol. O întimplare amuzantă a fost la premiera din sala Eforia cînd a apărut în film o... limuzină. Pînă atunci n-o remarcasem nimeni.

— În afară de faptul că ați „jucat” în film — lucru pe care nu-l știam — ani de zile ați scris cronici dramatice. Vă amintiți cu plăcere de ele?

— Da, am scris aproape 900 de cronici de teatru, dar una singură mi-a dat o mare satisfacție. Cînd se repeta „Steaua fără nume” a unui oarecare Victor Mincu, am scris cu mult înainte de premieră prima cronică

despre această piesă. Bineînțeles, o cronică entuziastă. Mare bucurie mi-a făcut, după 23 August, o scrisoare caldă a lui Mihail Sebastian care-mi descria emoția pe care i-a pricinuit-o o cronică lipsită de orice influență subiectivă, fiindcă vorbea de un „debutant necunoscut”. Nu știa că o scri-
sesem eu.

— Ați scris și cronici literare?

— Numai la începutul carierei mele gazetărești. Și aceasta mi-a dat o mare satisfacție. Făcînd o analiză a unei poezii a lui Topîrcanu, acesta mi-a scris o scrisoare care m-ar fi mîgălit și astăzi... d-apoi în 1921!

— Ați lucrat și pentru teatrul radiofonic!

— În 1952, la sugestia amicului Efremov din serviciul teatral, am scris „Momente din viața lui Mihail Eminescu”.

— Știu. Acest scenariu se difuzează la Radio de unsprezece ani. Aș vrea să-mi spuneți însă, pentru că în timpul discuției le-am pierdut șirul, cîte piese ați scris?

— „Eminescu” pe care o repetă acum Sică Alexandrescu la Național, este a 40-a.

— Deci 40 de ani de carieră și 40 de piese. Nu s-ar putea spune că n-ați lucrat... discipulat.

— E adevărat: disciplina în muncă e un bun aliat al talentului — sau, ca să fiu

INTERVIURILE „URZICII”

modest în ceea ce mă privește, al înclinației artistice.

Modestie? Sînteți foarte cunoscut marelui public.

Crezi? Să-ți dau un exemplu. Am un coleg de școală cu care mă întâlnesc unul la doi-trei ani odată. E inginer în de suflete — de alte lucruri mai multe. Totdeauna mă întreba: „Dar tu ce faci acum? „Ei! eu ce fac? „Cumpăr... vînd“. I-am răspuns la asta acum vreun an, cam în preajma lui aniversar. M-a privit uimit. „Păi... azi nu mergi?“ „Ei! Ce să fac? Dacă nu merg, pică!“ Convorbirea noastră avea loc în fața unui afiș „Cuza Vodă“!

Și acum... o cugetare pentru încheiere...

O cugetare? Vai de mine! În fine, dacă mă gândesc cu tot dinadinsul... Trebuie să văd, la capătul unei activități din care mi s-a relatat doar o parte, că întrebându-mă în ce cred, am răspuns: „Cred doar în Dumnezeu“. Pentru că viața e scurtă și lenea e rău. Abia acum îmi dau seama că nu am greșit — dacă nu era lungă, nu trăiam rău...

Nu aveți dreptate. În primul rînd că nu știți un leneș și în al doilea rînd — că nu știți-mi necuviința — cugetarea aceasta e foarte rădăcină.

Și Ștefănescu izbucnește în ris. Un zâmbet deschis, fără nimic teatral:

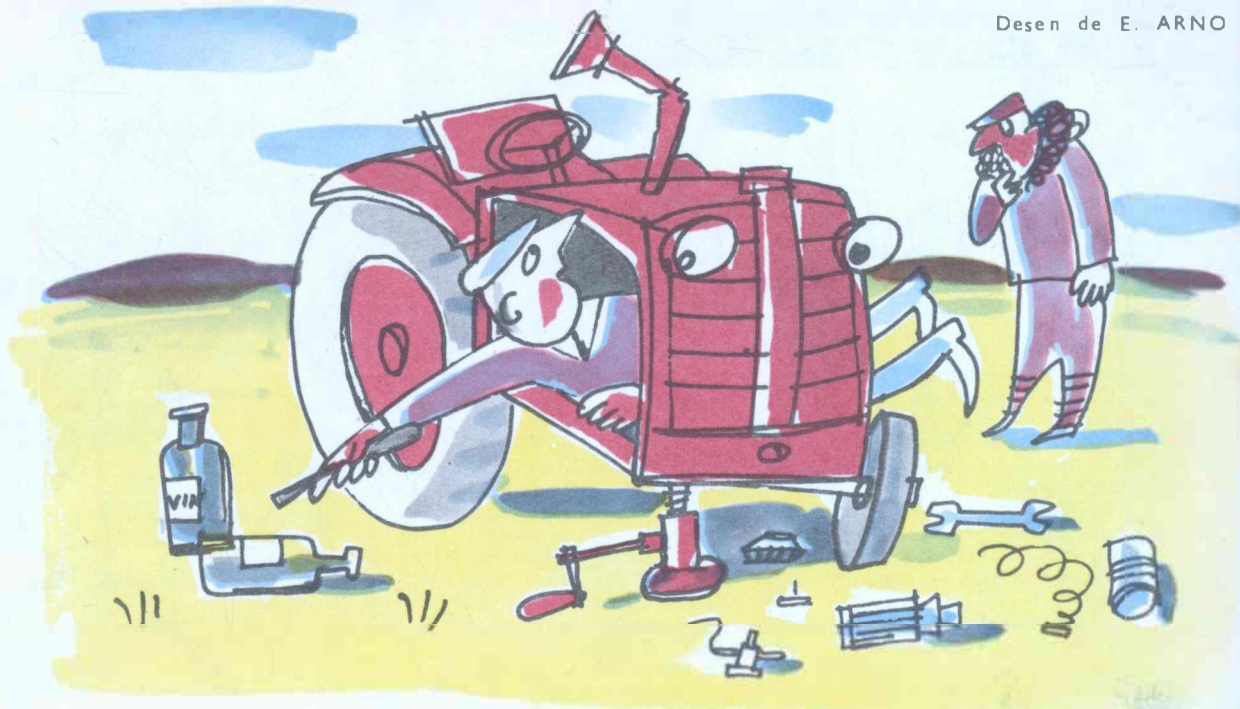
„Ciudat. Cît de greu pricepeți voi umorul... glumele bune. Prea luați totul în serios.“

„Data aceasta rîd eu, încet, sfios. Ca o femeie din secolul XVI. Încerc timid să vă prezint un onorabil finalul interviului.“

Aș dori o încheiere mai... optimistă! Am amurgul mă privește prietenos, cald și pare că n-aș fi trecut peste timpul de vorbă cu multe, foarte multe ore.

Atunci, la revedere...

RODICA T. FLOREA

— ... Băiete, și-am găsit defectul!

In jurul cinei

„Mă satur doar cu stropii din laptele stelar
Ce mi-l păstrează noaptea în cupe de petunii
Și poate cîteodată, în visul meu primar,
Mai fur cîte-o felie din portocala lunii

Simțind cum ard în mine nucleele minunii,
Poemul se-ufiripă voinic și tutelar
Asediind Parnasul unde-au gustat străbunii
Ambrozie de rime și ritmuri cu nectar.“

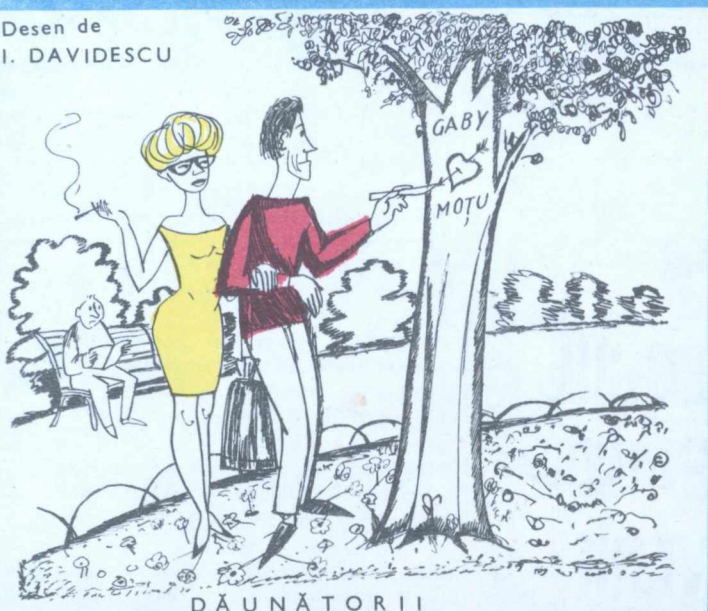
Aici își întrepruse poetul inefabil
Extazul hieratic, fiind condus probabil
De unele senzații terestre și banale

Ce-i șterseră din minte ambrozia divină
Dar care-i amintiră că sa mîncă la cină
O ciorbă de potroace și treizeci de sarmale.

MIRCEA PAVELESCU

Desen de I. DAVIDESCU

DĂUNĂTORII

MAMA: — Fă-ți lecțiile, că acum mă urc pe scaun și te trag de urechi!...

Desen de G.H. CHIRIAC

ONOMASTICII

de I. AVIAN

ELEONORA: Of, Tăsică! Of! Cum ne descurcăm noi acum?

TASE: Tocmai azi, de onomastica ta, când am vrut să întindem o petrecere ca la carte! Musafirii sînt dincolo și curcanii nu mai sînt nicăieri!

ELEONORA: Curcanii! Friptura de curcan! Specialitatea casei! Surpriza onomasticii! Mindria mea!

TASE: Da, eu și curcanii eram mindria ta.

ELEONORA: Și tocmai curcanii s-au dus.

TASE: Invitații așteaptă! Au fost drăguți. Ți-au adus cadourile!

ELEONORA: Și n-au avut decît o singură dorință: să le pregătesc eu friptură de curcan. Specialitatea mea.

TASE: Da! Și în ultima clipă, Azorel și pisica Ți-au mîncat specialitatea.

ELEONORA: Cum au putut intra în ei doi curcani?

TASE: Au putut, că i-au mîncat fără garnitură!...

MUSAFIRII: (din sufragerie) „Vrem friptura de curcan“... „Vrem curcanii!“

JENICĂ: Dar nu mai pot. M-am săturat. Pe urmă n-o să mai mînc nîc curcan.

TASE: Dă în scris!

ELEONORA: Buuun! Acum, cine se înscrie la curcan, primește mai întîi cîte cinci prăjituri!

TASE: Opt, Eleonoro, nu fi meschină!... Așa!... serviți!... Nu vă lăsați! Bravo!... Nicușor! Nicușor!

NICUȘOR: Da, tăticele!...

TASE: În vreme ce musafirii se delectează cu prăjituri, tu recită frumos o poezie!

ELEONORA: Declamă „Cățeluș cu părul creț!“

TASE: Nu! Nu!... E prea scurtă! Cealaltă, una de 30 de strofe!... La Pașa vine un curcan... asta... un arab!

NICUȘOR: Nu vreau poezie! Sînt băiat mare! Am cinci ani! Spun altceva! Știu proverbe.

TASE: Foarte frumos! Dumnealor mîncă prăjituri... iar tu îi distrezi cu o sută de proverbe...

NICUȘOR: Nu aduce anul... ce aduce... ce aduce... pisicuță pis, pis, pis...

TASE: Aoleu! Se încurcă!

NICUȘOR: Tăticele, ce-i aia curcă?

TASE: (alarmat) Taci din gură!

NICUȘOR: Ce-i aia...?

TASE: Gura! Treci la proverbe!

NICUȘOR: Nu aduce anul, ce aduce... cățeluș cu părul creț...

TASE: Nu știi nimic! Ești un încurcă-lume...

NICUȘOR: Ce-i aia curcă lume?

TASE: Lume înseamnă mulți oameni...

NICUȘOR: Lume știu ce înseamnă; nu știu ce înseamnă curcă!

TASE: Marș de-aici!

SANDU: Curcă este nevasta curcanului.

NICUȘOR: Curcanul pe care o să-l mîncăm noi acuz?

TASE: Eleonoro! Musafirii se plictisesc! Mai sînt savarine. Mai sînt și fructe...

NICUȘOR: Mai sînt și proverbe.

TASE: Termină cu proverbele tale!... Cîntă-ne ceva!

NICUȘOR: Eu vreau proverbe...

MUSAFIRII: Lasă-l să spună proverbe, mititelul!

TASE: Habar n-are să le alegă... Să auzim proverbul acela cu fructele, cel cu para... pică pară...

NICUȘOR: A, cel cu para? Îl știu!... Nu tot ce zboară se mîncă...

JENICĂ: Bravo!

NICUȘOR: Numai curcanul zboară și se mîncă...

TASE: E sadic! E somnoroș! Să auzim proverbul celălalt! „Încetul cu încetul...“

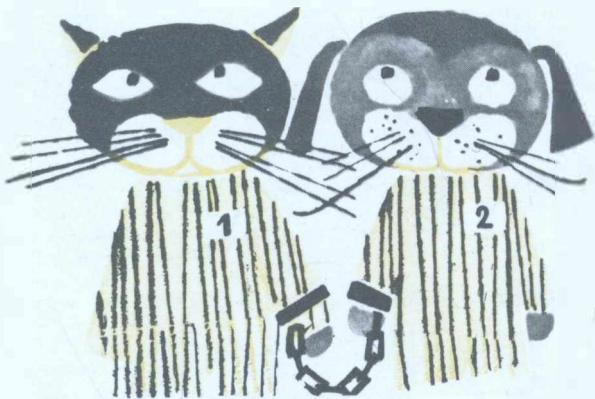
NICUȘOR: Îl știu! Încetul cu încetul fiecare pasăre pe limba ei pierde... Rața pierde la vinătoare, curcanul în cuptor...

TASE: Eleonoro, servește salata și du-l pe asasinul ăsta la culcare.

— Ce să-i faci! A ținut morțiș să urce cu liftul!...

Desen de RIK AUERBACH

TASE: Eleonoro! Am găsit soluția! Intrăm în sufragerie și servim mai întîi musafirilor sandvișuri și prăjituri, cafele și țuică, tortă și fructe, saleri și salată de boeuf.

Se satură bine cu sortimentele astea și n-or să mai poată să mîncînce curcanii! Îl mai silim pe Nicușor să recite și o poezie, două, deschidem magnetofonul și o să vezi că or să uite de curcani.

ELEONORA: Să încercăm, Tăsică, să încercăm! Hai în sufragerie!

SANDU: A! Sosește specialitatea casei!

VICTOR: Surpriza onomasticii! Curcanii!

TASE: Dragi musafiri! În cinstea sărbătoritei să închinăm cîte o porție de salată de boeuf.

MUSAFIRII: Să vină curcanii!

TASE: O clipă! Eleonoro, servește musafirilor mai întîi sandvișuri. Luați! Luați!

ELEONORA: Ia Vasile! Gustă! Matilda, mai luați...

TASE: Cine nu ia cîte 12 sandvișuri nu mîncă nici piept de Azorel... asta... de curcan...

ELEONORA: Așa... luați sandvișuri... nu, nu le ascundeți după televizor... Tase, fii cu ochii pe ei, că le bagă la pachet...

TASE: Jenică! Te-am prins. N-ai mîncat decît opt sandvișuri.

SANDU: Ba, să ne cînte ceva, are voce frumoasă!

VICTOR: Să declame!

MUSAFIRII: Să ne distreze...

MATILDA: Eu propun să dansăm. Aveți magnetofon?

TASE: Sigur!... Dansăm pînă dimineața...

MATILDA: Bună idee! Mai cu seamă că ne-am săturat cu atîta mîncare: salată, prăjituri, sandvișuri, tort, cafele!

SANDU: Facem o periniță pînă în zori...

VASILE: Destul cu mîncarea! Altă dată! Acum să ne distrăm! Muzica! Pofțiți la dans! Așa... danșați?

MATILDA: Cu plăcere!

TASE: Eleonoro! Strategia noastră a reușit! Vino să te sărut!

ELEONORA: Bine c-am scăpat!...

TASE: Toată lumea la dans.

NICUȘOR: Și eu?

TASE: Tu mergi la culcare!

NICUȘOR: Eu vreau proverbe.

TASE: Treci la culcare, că te plesnesc! Sabotorule!

SANDU: Are dreptate tătice, Nicușor! Proverbe ai spus. De ajuns!

NICUȘOR: Atunci o poezie! Poezie! Poezie!

VASILE: Bine, două-trei strofe și atît! După aceea, culcarea!

NICUȘOR: Da!

TASE: Ei, hai grăbește-te! Declamă și pe urmă ne lași în pace!

NICUȘOR: Da!

VICTOR: Și ce poezie vrei să declami?

NICUȘOR: Peneș Curcanul!...

ÎN
LOCUL
PRIMĂ-
VERII

Mai ieri, în locul primăverii tale,
Ți-ai procurat soție tinerică,
O „primăvară“ nostimă de pică,
Gîngășă și cu ochii de migdale.

Îndată i-ai luat mașină mică,
Urson, căfel de rasă și cristale:
Prietenii roiau, căci ai parale,
Trăia ca-n rai iubita-ți nevestică.

Dar vezi, un fluturaș în pragul serii,
Se-opri zîmbind la sînul primăverii,
Așa că astăzi casa Ți-e pustie.

Din primăvara dulce, trecătoare,
Ți-a mai rămas atît: numai o floare:
Un fir de ghiocel doar... pe chelie!

PETRE BOKOR

CANTITATEA INFORMAȚIILOR

de RADU COSAȘU

— Domnule avocat, iertați-mă că vă deranjez atât de dimineață... credeți-mă, nici eu n-am luat vreun ziar în mână, n-am mâncat nimic și am alergat la dumneavoastră... Iertați-mi întempestivitatea, vă rog frumos, iertați-mi întempestivitatea, dar nu mai suport, nu mai pot... (Pauză, privire cu suris drept în ochii mei). Poate c-ar trebui să-mi ordonez ideile, cred c-ar fi mai bine să-mi ordonez ideile, în timp ce-mi trag puțin sufletul... Aveți un ziar? Nu știți cum mă poate calma un ziar de dimineață... Mersi!... (Lectură imediată a paginii a IV-a. Lectură profundă și de scurtă durată). În Cipru e mai bine... În Tanzania... Știți cine a inventat aluatul de patiserie, celebrul aluat pentru feuitaje, aluatul franțuzesc? Un pictor! (citind) „Claude Gelée, pe vremea când era ucenic la un patisier oarecare, Ratabout"... Extraordinar!... (lăsând ziarul pe genunchi): Cu asemenea vești, pot remonta în 24 de ore nopțile cele mai dificile, sint de un optimism structural, v-o spun pentru că sintem în acea clipă când femeia asimilează avocatul cu cosmeticiana, cu ginecologul, cu preotul — cum spuneau cei vechi... Și ce noapte am avut! (Închidere a ambilor ochi. Redeschidere „pe normal“): Dumneavoastră ce considerați esențial în zilele noastre? Banii? Slavă domnului, nu mai sintem cinici, cinismul a dispărut, n-am venit în fața dumneavoastră ca o cinică... o cinică facilă... Haina? Mi s-a spus că nu sinteți banal... Ce-i aia în secolul lui Thomas Mann „haina face pe om“? Am avut în '61 un „tip“ — altfel nu-i pot spune; nu suport „tipi“... foarte insistent, cu telefoane zilnice, cu garderobă unică... A fost primul bărbat în București care purta pardesiul de jerseu, căptușit cu burete, un vis... după prima întâlnire... nici nu mai țin minte, discutam, mi se pare, despre movul la Piliuță — i-am interzis orice telefoane. Citeva nopți, m-a trezit la 4 dimineața, tăcea la capătul celălalt al firului. Nu știa că asta e începutul din Sagan, pentru mine nu a contat nici asta, nici pardesiul de jerseu... Pentru mine, esențială este vastitatea cunoștințelor, cantitatea informațiilor, (gest larg al mâinii de la genunchiul ei pînă la călimara de pe biroul meu, un quasibust al lui Montesquieu). Orizontul! Fără orizont nu puteam sta în picioare. Vă supără cumva terminologia mea? Am mai întilnit domni lezați de termenii mei, țin însă foarte mult la cantitatea informațiilor, e o idee care decurge din părerea mea că omul e o mașină genetică, nu știu ce susțineți aici; dar sintem mașini genetice, cărora ni se dă un program de-a lungul întregii vieți, de la grădiniță pînă la adînci bătrîneți (indică ziarul de pe genunchi). Și un program, lucid vorbind, e o cantitate de informații care trebuie prelucrată sentimental. Ce a fost între mine și soțul meu, de la bun început? Grija aceasta pentru informație — n-am s-o neg. Eu, de mică, am hotărît să mă fac scriitoare, din a II-a de liceu, pot să vă dau și anul, nu-s banală, așa cum nu-s cinică: 1944. Să vă dau un răgaz pentru a face operațiile aritmetice necesare? Nici dumneavoastră nu sinteți banal (își aranjează, satisfăcută, două şuvițe de păr sub toca de blană maron-argintie). Nu voiam nici poezie, nici dramaturgie, nici estetică, nici critică. Numai proză! Ei bine, știți că proza începe numai de la 40 de ani în sus. Pînă atunci — cum spune venezelianul acela — totul nu e decît literatură, nu? Există o ispită a satirei, pînă la 40 de ani, nu știu dacă știți, da, există o ispită a satirei (și își ridică, foarte cursiv, poalele mantoului de blană, asortat la tocă, peste genunchi, acoperind ziarul) care mi se pare facilă. Am avut totdeauna în minte exemplul canadianului acela care și-a ars primul roman pentru că era satiric. A lăsat o scrisoare emoționantă (mingie liric blana mantoului; brusc). Nu vreau să rid de oa-

meni, nu vreau să-i fac să ridă, risul mi se pare o timpenie. Pot să vă mărturisesc că Gogol mă calcă pe nervi, ca să încep cu clasicii, iar Caragiale — vă rog să n-o scăpați în instanță, v-o spun pentru că mă simt ca la doctor — pe Caragiale nu-l pot citi, mi se pare fals și prototipat de la un cap la altul! (Cu elan, își scoate toca și printr-o scuturătură a craniului — ca Monica Vitti — își difuzează părul pe gulerul mantoului). Sint nopți în care pur și simplu nu pot dormi, obsedată de ideea unui polonez, publicată în „Lettres“ că viitorul literaturii în secolul 20 e grotescul. Cred c-aș înnebuni, ar fi cea mai mare dezamăgire a vieții mele. După atîtea sacrificii, să nimeresc în plin grotesc (fior, din umeri în tălpi). Dar ceea ce e groaznic, ca să revin și să nu vă rețin, ceea ce e groaznic — deși vorba lui Sartre, ceea ce e groaznic este că nimic nu mai e groaznic, nu mai există extreme, în sfîrșit, sint multe de spus și la domnul Sartre — ceea ce mă distruge este ruptura afectivă și efectivă de Emil. Vă rog să notați acești termeni, țin la ei: ruptura afectivă și efectivă. (Îmi notez cuminte, ea mă așteaptă). Comunicarea între mine și Emil s-a făcut pe toate planurile: sexual, social, artistic, mă rog, pînă la infinitul mic. Ca să fiu mai epică, am să vă precizez că imediat după căsătorie, am renunțat la facultatea de litere, și... și am pus la CEC, tot de comun acord, toți banii moșteniți de la un unchi de al meu, decedat la Sinaia după vânzarea casei. N-am luat decît 10 000 de lei pentru o croazieră pînă la Soci și un voiaj pînă la Brno. Emil nu e un interesat, țin să v-o subliniez, pentru ca în instanță să nu alergați pe o pistă greșită, am trăit modest numai din leafa lui de arhitect talentat. Și frumos... e extraordinar de frumos, nu că-i bărbatul meu, dar Emil e foarte talentat și frumos. O să-l vedeți în instanță, cred că asesorii vor înmărmuri, iar dacă vor fi și asesoare... Toți banii aceia sint și acum la C.E.C și participă la tragerile pentru wartburguri. Am convenit că dacă cîștigăm, mașina va fi a mea, dar ce am să fac singură în mașină? (Joc meditativ cu capul lui Montesquieu, de pe călimară). Pentru noi, totdeauna, „voyager“ a fost „penser“... Nici-odată n-a avut obiecții asupra destinului meu de scriitoare, dimpotrivă — așa spune că mi-a permis cel mai desăvîrșit eclecticism, fără teamă de riscuri, știm cu toți riscurile

eclectismului, nu? Am avut patru curetaje — cu toate patru a fost de acord, știm ce înseamnă un copil în viața unui om care are proza în fața sa. Nu mi-a cenzurat nici o sursă de informații. Muzeul a fost totdeauna muzeu, duminici întregi nu ne mișcam din Galeria Națională, mă lăsa să împietresc în fața lui Velasquez, nu mi-a spus niciodată: „Gilduț, hai!“ OSTA a fost totdeauna OSTA (deschidere a palmei și, numărătoare pe degete), „Prietenii filmului“, „Prietenii filmului“, toate aparițiile editoriale, abonamentul la „Lettres“ și acum, recent la „Lumea“. Mai mult! (epuizînd argumentele dactilizate, ridică vocea) El însuși s-a (degetele — cel gros, arătătorul și mijlocul — fac acea mișcare de fină frecare prin care orice femeie inteligentă, se știe, caută împonderabilul) s-a sensibilizat! După 8 luni de imprimări la magnetofon, cred c-a imprimat tot ce există muzică bună în București. Alerga prin ploaie, cu aparatul, din Floreasca pînă în Piața Palatului să capteze tot. Ținea evidența tuturor înregistrărilor într-un reper-toar din piele extrem de fină, adus de la Leipzig. Toți prietenii se cruceau, are și o caligrafie excepțională. După 8 luni de zburcium, să nu-mi uit ideea, a avut puterea să negge totul și să admită că magnetofonul e apt doar pentru jaz. Un Richter nu e acceptabil decît la pickup, mi-a admis punctul de vedere și zilnic era la „Muzica“. Adăugați, în aceeași ordine de idei, că el cu mina lui m-a ajutat să-mi formeze colecția esențială a vieții mele, faptele insolite. Știți, un ziar francez are în fiecare număr rubrica „Nous ne l'avons pas inventé“ (și-mi traduce exact): „Nu noi am inventat asta!“ Romane, schițe, nuvele condensate în 10 rînduri, le citiți? (Admit, sub hipnoză): Sint uluitoare, fără ele nu-mi pot concepe viitorul. Le decupam împreună, seară de seară. Un sirb mîncă ciment, într-un oraș din Italia, s-au găsit pe stradă urechi. Gogol cu nasul lui recunoașteți că nu mai interesează. Un savant englez susține că într-un secol femeile vor cheli ca dumneavoastră (foarte serioasă, îmi indică părul abundant, căci pînă la 18 ani am fost tuns zero). După aceea, sint statistici unice dezvăluind tragedii: 500 de copii americani au murit anul trecut, închizîndu-se în frigider ca să vadă cum e acolo. 75 000 de bărbați au plecat să cumpere țigări și nu s-au mai întors acasă, asta în Statele Unite. Vă spun,

(Continuare în pag. 15)

Se mai întimplă și așa...

Desen de F. GRONSKI

— Ca să nu mai lungim ședința, propun să ne ocupăm doar de realizări.

Și lampa singură s-a stins

La IPROFIL-Mobila Iași a fost adusă, pentru difuzarea diverselor programe și emisiuni destinate muncitorilor, o stație de radio-amplificare. Dar poate nu știți ce-i aia stație de radio-amplificare. Este un soi de animal domestic care cîntă și vorbește și se alimentează cu electricitate. Dar nici nu cîntă singur și nu vorbește singur, așa că, după ce l-ai cumpărat nu-ți mai cere nimic. El nu cîntă și nu vorbește decât dacă vorbești sau cînți la el, e un fel de papagal cu difuzoare care repetă pe loc tot ce-i spui. Acest animal poate fi ținut în casă și pus să-și facă meseria sau poate fi așezat, așa cum au făcut cei de la IPROFIL-Mobila Iași, într-un șopron. În acest șopron, el poate fi lăsat în deplină libertate, pentru că nici nu fuge și nici nu se plinge deoarece, v-am spus, nu vorbește decât dacă vorbești la el. În acest șopron poți să-l ții cît vrei, chiar patru luni, și nu-i neapărat nevoie să-l îngrijești fiindcă nu-ți cere nimic. De asemenea nici să plouă pe el nu-i neapărat nevoie, dar dacă to-

tuși plouă, apa îi pătrunde în plămîni, adică la lămpi, și, cînd a căpătat apă la plămîni înseamnă că din banii care i-ai dat pe el s-a ales apă de ploaie.

După patru luni de șopronizare, cei de la IPROFIL-Mobila Iași au luat animalul în casă, l-au pus la priză, au vorbit la el și, în sfîrșit, i s-a auzit și lui glasul. Dar nu i s-a auzit multă vreme. Într-o bună zi, oamenii au vorbit la el, dar el n-a mai vorbit. În cele patru luni cît stătuse în șopron căpătase, bietul, laringo-faringită acută, lampa prinsese și oftică de la ploaie și oftică pe cei care o ținuseră în șopron. Și așa se face că de la două oftici, lampa singură s-a stins. Au încercat cei de acolo să-i facă diverse reparații, dar cirpeau într-un loc și se strica în altul pînă ce, într-o bună zi, a scos un hîrîit și pe urmă n-a mai seos nimic.

Au plîns oamenii după stație, a plîns conducerea întreprinderii după bani, dar pînă la urmă n-au avut ce face: au înmormîntat și stația și banii care-i dăduseră pe ea. Șopronul însă mai trăiește și azi și e gata să primească noua stație de amplificare ce a fost adusă în locul celei decedate. Dar oamenii n-au mai dus-o pe asta nouă în șopron, ci au montat-o la locul ei.

Iar pe locul de veci al celeilalte s-a ridicat un monument pe care stă scris:

*Tu cel ce treci și vei citi
Acele rînduri, știu, nu-ți pasă
Că eu de-aici n-oi mai ieși!
(Dar banii trebuie să iasă!)*

S. R.

POVESTE DE 250 cmc

*A fost odată, că de n-ar fi fost
Nici nu s-ar scrie basme fără rost,
Un Făt-Frumos, mai mîndru ca-n povești,
Dar nu din lacrimă, ci din...Giulești.
Și evident, a fost și-o Cosînzeană
Într-un castel măreț de pe Romană,
Cu părul spic de aur, tip „cheval”
Și straie arătoase din tergal.*

*Era o seară de decor urban
Cînd Făt-Frumos pe calu-i năzdrăvan
Veni la Cosînzeana să mi-o fure
S-o ducă, hăt departe, la... pădure!*

*O suie-n șea la spate și ca vîntul
Aleargă calul înghițind pămîntul!
Păi, armăsar ca ăsta, nu e altul!
(Vorbînd la propriu „înghițea asfaltul”)*

*Mănîncă foc ca-n basme, drept dovadă
Privoiți cum scoate fum pe nări! (la coadă).*

*Nechează Murgu-Simson, de plăcere
Și zboară întrecînd 8 cai... putere
(De fapt, e iar impropriu, nu nechează,
Ci pîrîie grozav și clucsoaneză).*

*Ce minunat decor! Miraculos!
Cu pomii defilînd vertiginos.*

*Zefiru-ți bate-n plete și-ți alină
Un dor de aer pur și de...benzină!
Dă pinteni Făt-Frumos, deși-l adoră
Și murgul saltă la 80 pe oră!*

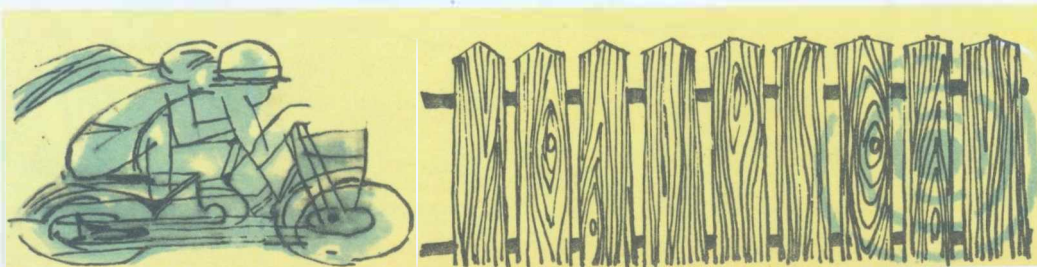
*Dar iată, din pămînt, scurtînd traseul
Deodată-i iese-n cale însuși Zmeul!
E-un Zmeu tip Opel, cu viteză mare
Și are-n ochi văpaie orbitoare.*

*Nechează Murgul a sperietură
Și-apoi o ia direct prin arătură
Oprindu-se, din cursă, brusc frinat
Abia în gardul casei lui Ignat!*

★

*Stă Cosînzeana supărată tare
Și-i bizîie în cap, o constatare
Văzînd printre ostrețe zeci de semne:
— M-a dus! Nu-i Făt Frumos!
E... Strîmbă-Lemne!*

ALEX LĂPUȘNEANU

*Tov. Deri Pricop, locatar a
mentului 41 din blocul M. I,
Mihai Bravu, are zugrăvelile
și vopsitoria lemnăriei degrad
chetul murdar și instalația
defectă, fără să ia măsuri de r*

AP.41

— Pofțiți înăuntru!
— Nu, că sînt fără galos

*Tovarășă Măgălia Elena
Alexandru Sahia nr. 35, Et.
a degradat apartamentul dem
obilierul fix, ca dulapuri,
etc.*

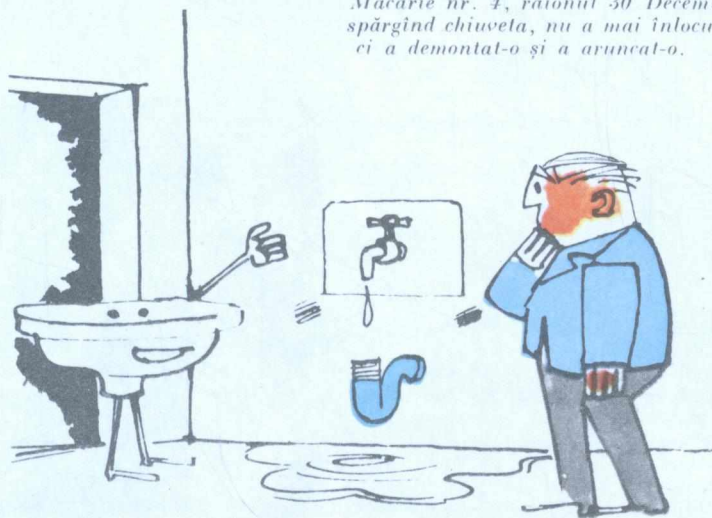
— Le-am demontat ca s
gustul!
— E adevărat că vă cam

Tovarășă Varga Maria din Calea Griviței nr. 210, blocul L 2, Ap. 26, lăsând robinetele deschise a provocat inundație în apartamentul de dedesubt de peste 18 ori.

Aoleu, vine potopul

Tov. Popescu Dan din str. Cîntărețul Macarie nr. 4, raionul 30 Decembrie, spărgînd chiuveta, nu a mai înlocuit-o, ci a demontat-o și a aruncat-o.

CHIUVETA: — Am auzit că aveți un post vacant pe-acea? ..

Tov. Lungu Pascu din str. Glinka nr. 2 (raionul 1 Mai), cazangiu, întreține apartamentul foarte bine. Pereții sînt frumos zugrăviți, parchetul parcă-i oglindă etc.

— Nu mă las, Pascule, pînă cînd nu se face ca... parchetul!

Soții Farcaș din str. Bach nr. 7 (cartierul Floreasca) dețin un apartament ai cărui pereți sînt afumați, pătați și nezugrăviți de 8 ani, iar parchetul este foarte murdar.

— Tocmai acum să zugrăvim, cînd după atîția ani am obținut, în sfîrșit, o veche și veritabilă zugrăveală „calcio vecchio” pe cale naturală?

Tov. Cristescu Vasile din str. Glinka nr. 7, întorcîndu-se de la o petrecere, a aruncat cu obiecte în geamurile de la intrarea în blocul în care locuiește, spărgîndu-le. Cu toate că a fost somat în nenumărate rînduri să le înlocuiască, nici pînă în luna martie a.c. nu a făcut acest lucru.

— Apropo de seara aceea de neuitat cu „Geamparalele”... cînd ne dați paralele pentru geamurile sparte?

ntre la

TELEVIZORUL URZICII

— NOTA ZERO LA PURTARE —

Desene de V. CRIVĂȚ

LA MINE

NU EXISTĂ, TOVARĂȘE

— Tovarășe Spirache, am auzit că ai o voce cu care rupi gura și spargi tavanul. De aceea te-am poftit la sindicat, să stăm de vorbă.

— E o calomnie, tovarășe Radu. Mă sapă careva... N-am voce!

— Poate vrei să spui că-i o calamitate...

— Apoi nici așa să n-o luăm... N-oi fi eu Caruso, dar nici calamitate nu-s. Un pic de voce, acolo... știți, mai mult la „ocazii”, în familie...

— Va să zică știi să cînți. Atunci de ce nu intri în corul nostru?

— Dacă vă spun eu că mă lucrează cineva! Păi, corul nostru e cor cu faimă, cu premii... Ce am eu, se cheamă voce? Dacă mă aude cineva ride de mine.

— Dar la ultima reuniune mi s-a spus că ai fost grozav.

— Păi, nu v-am spus eu? La o reuniune... așa... printre ai noștri, merge, dar la cor...

— Lasă, tovarășe Spirache, unde cîntă 80, poți să cînți și dumneata, că te pierzi printre ei.

— Păi, de ce să mă pierd? Oi fi eu mai prost decît ceilalți?

— Vezi? Asta spun și eu. Tocmai dumneata, care i-ai speriat atunci...

— Cred și eu. Eu îl tai și pe Modugno... Am repertoriu, nu glumă.

— Bravo! Al nostru ești. Întărim corul și iei și cite un solo.

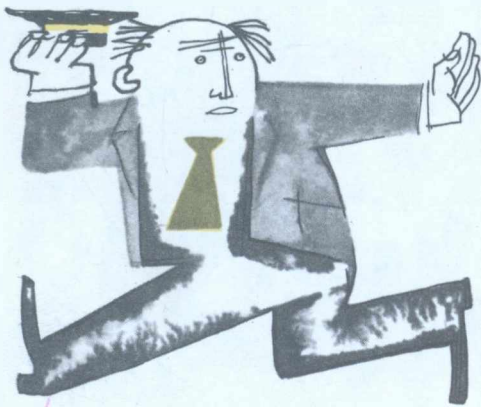
— Și cu laringita ce fac? Că am o laringită cronică, vai de capul meu, și o complicație de faringită de mi-e gitlejul balama neunsă... Ce știți dv.?

— Ai spus că-l tai pe Modugno și acuma dai bir cu fugiți...

— Îl tai, dar nu cu vocea. Îl tai la șah, la table...

— Ai jucat vreodată cu el?

— Da' ce, am eu timp de șah? Nu știți

ce lucrări am de terminat? Că tot serviciul e pe capul meu. Chirică la cor, Tanța la brigadă... cine lucrează?

— Atunci... Să te lăsăm să-ți cauți de gitlej și să intri în brigadă, să spui proză. Mi s-a spus că și la reuniune te-ai produs. Ai avut succes.

— Dacă vă spun eu că mă sapă cineva! Am făcut și eu odată ca fierăstrăul și... gata! am talent...

— Lasă, că ai făcut și ca avionul cu reacție și ai luat aplauze.

— Păi, de la „reacție” mi se trage, că eu... știți deviza mea: mereu mai sus, dar alții au rămas tot la avionul lui Farman, sint depășiți. Eu, cu ochii pe „nou”. Mă știți și dv. „nou”, asta mi-e în cap...

— Sintem înțeleși, intri în brigadă. Ne dai o mină de ajutor, pui și dumneata umărul...

— Pun tovarășe Radu, de ce să nu pun? Cum scap de tratament, pun nu unul, ci amîndoi umerii. Numai să scap de spondiloză.

— Și tratamentul cît o să țină?

— Vedeți... aici nu mai hotărâsc eu, ci medicul. El zice că doi ani.

— Și l-ai început de mult?

— Aici e buba: nu l-am început. Zice că mai întîi să scap de laringită și pe urmă trecem și la spondiloză. Eu... eu trebuia, eu sarcinile... lasă azi, lasă mîine... că nici de treabă nu mă îndur s-o las... Dar nu mai merge... Că pe urmă cad la pat și ți-ne-te concedii medicale și... treaba cine s-o facă?

Nu, tovarășe Radu, la mine nu există... Datoria în primul rînd... Ce, eu sint Cristofor, toată ziua, bună ziua, la orchestră... la cor...

— Va să zică...

— Îmi pare rău, tovarășe Radu, dar să vedeți cum sint oamenii... Adică voce știu că am, dar laringita, și faringita, și spondiloză, astea... nu le vede nimeni!

— Astea nu se văd, tovarășe Spirache... — Dar dv. vedeți lucrările... Că eu, o clipă nu stau, chiar bolnav.

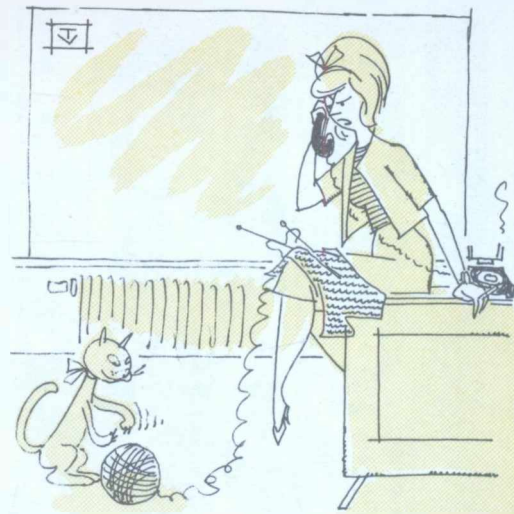
— Îmi pare rău... dacă nu se poate, nu se poate.

— Vai de mine, tovarășe Radu, tocmai dv. să spuneți asta? Există? Orice se poate, cînd vrea omul. Cum mă vindec, al dv. sint. Nu există... Hapciuu...

— Ești răcit?

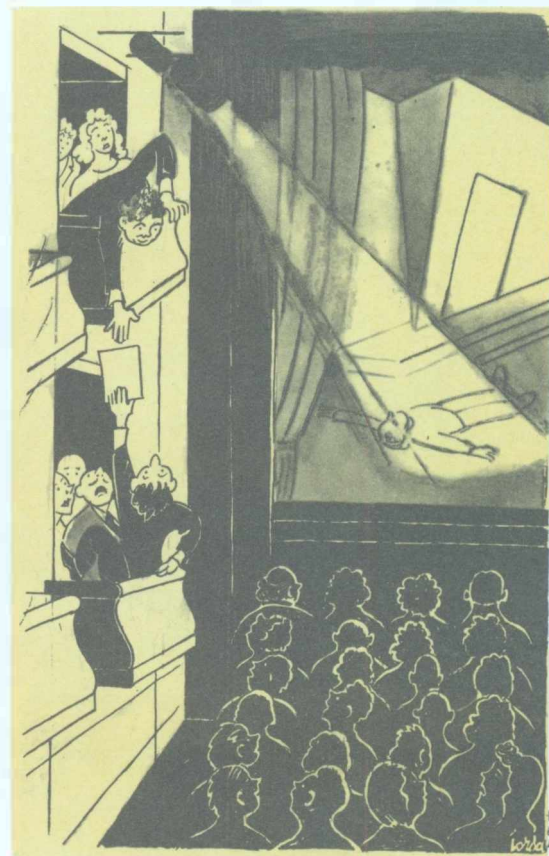
— Hapciuu! Sint... dați-mi voie să mă retrag, că nu vreau să vă molipsesc, că mă știți dv. Eu... dacă nu pot să fac bine, nici rău să nu fac... Să știți că dacă scap de... astea... eu gitul, eu... ailaltă, nu există! Sint prezent! Salut!

S. M. RUSU

— În timp ce mă ți-neți de vorbă, tovarășe, mi se pot ivi încurcături în lucrările curente!

Desen de V. TIMOC

— Dragă Mitică, pasează-mi și mie programul, să văd cine face pe mortul.

Desen de M. IORDA

INTERVIU CU CUPIDON

În pragul inverzitului sezon

Am interviuat pe Cupidon

În calitatea mea de scriitor.

Era-n atelier, lucra de zor

Pîlînd concomitent la trei tocile

Săgeți generatoare de idile.

M-am prezentat spunîndu-i cine-s eu.

— O, te cunosc; ești vechi client al meu

Din vremea cînd în urbea unde stai

Erau „en vogue” tramvaiele cu cai.

Copiii de atunci sint azi bunici...

Pot și tu și eu ce vînt te-aduce aici?

— Ca scriitor, aș vrea un interviu.

— Cam despre ce?

— Aș fi dorit să știu

Ce-anume planuri ai!

— Ce planuri am?

Aceleași de pe vremea lui Adam:

Să săgetez perechi concomitent:

Bătrîni sau tineri mi-e indiferent.

— Aici greșești, că vezi, ar trebui...

— Da, știu: cînd omu-ncepe-a-mbătrîni

Să-l las, dar vezi că am trecut în plan

Un număr fix de victime pe an.

— Și nu-l poți împlini din tineret?

— Aici să-ți mai dezvălui un secret:

Nu pot inscrie-n opusul global

Băieți și fete-n număr inegal.

Ori, astăzi, după-mbrăcămîntele lor

Nu-i poți pe mulți deosebi ușor.

Problema și mai tare se complică

De vrei să faci triajul după chică.

Vezi, deci, că-i vorba de-un întreg complex:

Nu pot să fac victime unisex.

— Nu bănuiam... nu m-aș fi așteptat...

— Și planu-mi este mult mai complicat.

Te-ai lămurit ce grea e munca mea?

— M-am lămurit.

— Mai vrei ceva?

— Aș vrea

Să-mi faci o confidență numai mie

Acuma, cînd natura reînvie:

Care-i itinerarul dumitale?

— În care scop?

— Aș vrea să-ți ies în cale!

FLORIN IORDĂCHESCU

DA' CE?

— Treaba mea! Nea Vasileee!
 — Lasă-l, că e dat. Am și vorbit cu el. L-au tocmnit alde Pănculeștii.
 — Cum adică „l-au tocmnit“?
 — Păi fiindcă se duce pe post de unchi al lui Tudorel Pănculescu. Că și Tudorel al lor a luat doi de 3 la geometrie.
 — Și-un 2 la compunere! — chitotește Nicușor din spatele ușii. Da' nenea Pănculescu s-a înțeles de alaltăieri cu el. Și-i dă și un kil de „Odobești“. Dacă matale te scumpești când e în joc cariera mea!...

Tovarășul Bibirigea face un salt la ușă, dar e placat din scurt de tovarășa Bibirigea. Se opresc amândoi, gîfîind, la rădăcina unui taburet.

— Nu-mă-duc! — geme tatăl.
 — Te duuuci! — șușotește mama. Mai vin și alții la ședință: tovarășul Popescu — 10 la romină, 8 la matematică, 9 la chimie... Pavelasca, Zaharia — 10 la chimie, 9 la romină...

— Îngimfații! — scrișnește tovarășul Bibirigea. Să vină, dacă n-au nici o treabă. Da' atunci de ce m-o fi chemînd pe mine?... Să aflu cîți de 9 și de 10 a mai luat odrasla, lui Popescu? Nu-mi ajunge cite am pe cap?! Să mă îngrijesc acum și de copiii altora? Parcă ei se îngrijesc de-al meu! Că dacă se îngrijeau... Da' lasă, o să spun eu asta unde trebuie! Să se ia măsuri — da' ce?!

SILVIU GEORGESCU

— Nu-mă-duc! — tună tovarășul Bibirigea. Nu înțelegi că n-am timp? Că am atîtea pe cap?... În cite vrei să mă împart?

— În zece... o sută — te privește! — îl înfruntă tovarășa Bibirigea. La ședința cu părinții trebuie să te duci. Vrea dirigintele să te vadă, n-ai auzit?

— Trimite-i o fotografie de-a mea! Aia călare, cu pălărie vînătoarească.

— Haide, drăguțule! — îl alintă tovarășa Bibirigea. Trebuie să te duci. Vorba lui Nicușor: ce să-i spună dirigintelui?

— Că sînt în deplasare.
 — Ai mai fost și data trecută. De la începutul anului ești în deplasare...

— Știi ce? — își iese din fire tovarășul Bibirigea. Du-te tu! Ai pantofi asortați la poșetă... ce mai vrei?

— Și taiorul? Nu te gîndești că mai vin mame la ședință? Vrei să mă arate cu degetul?

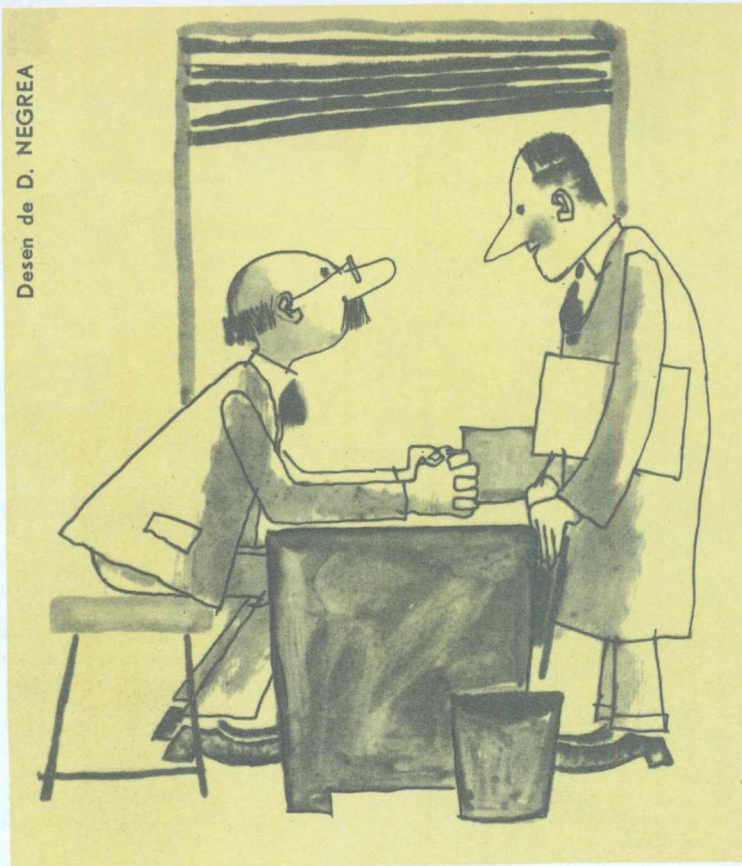
— Atunci, maică-ta! Trimite-o pe maică-ta!... Fardeaz-o, cănește-o și dă-o drept mătușa lui Nicușor.

— Degeaba, dacă n-aude?! — interveni și Nicușor de alături.
 — Gura!

— Treaba voastră! Mie îmi convine...

— Îți convine — ai? urlă tovarășul Bibirigea. Haimana, chiu-langiu, repetențoiule! 4 la romină, 4 la geometrie, 3 la chimie... Și crezi că te las așa?... Nea Vasileee! — strigă prin fereastra deschisă.

— Ce vrei cu nea Vasile? — întrebă tovarășa Bibirigea.

Desen de D. NEGREA

— Și ce solicitai dumneata în cererea aceea?
 — Să vă scoată la pensie...

„URZICA“

P E T E R E N
S P O R T I V

Secția de fotbal a asociației C.F.R. Arad, în loc să ridice talente proprii, aduce jucători din alte părți.

*Concluzia e năzdrăvană:
 Avînd asemenea criterii,
 Azi la echipa arădeană
 Localnici sînt doar... suporterii.*

De doi ani, scrimerii clujeni n-au mai scos aceleași rezultate bune din trecut.

*Nu-i nimerit să-i mai inghimp
 Că au ajuns scrimeri obscuri.
 Ei și așa de la un timp
 Au parte de... împunsături.*

Brasiștii noștri obțin de la o vreme timpi foarte slabi.

*Cînd pornesc ei la inot
 Rid copii pe la porți
 Întrucît timpii ce-i scot
 Sînt, la drept vorbind, timpii... morți*

VICTOR TEODOR

— Prinde-l, vecine, că n-aș vrea să fac vreo pagubă!

Desen de FRED GHENĂDESCU

Ciupeala

*Cînd l-a ciupit, azi, la cîntar,
 La un colet alimentar,
 Cu toate că a observat,
 El, totuși, nu s-a enervat,
 Ci a făcut în sine haz
 Și a ciupit-o de obraz.*

*Găsind că gestul său galant
 Ascunde-un gînd insinuant,
 Ea și-a mplîntat în ochii lui
 Pumnalul ochilor căprui,
 Iar printre dinți, i-a strecurat
 O vorbă ce l-a usturat.*

*Cum sta în față la tejghea,
 Cu ochii pironiți la ea,
 Schițînd un zîmbet dulce-amar.
 El o-ntrebă, vorbindu-i rar:
 Mă rog, de ce te superi foc?
 Că ne-am ciupit, doar, reciproc.*

K. B. STAN

C O N F U

— Nicu lucrează la telefoane, îți spun precis. Și e destul de bine văzut.

— Nu mă înnebuni! Care Nicu? Stănescu?

— Nu. Stoenescu!

— Stoenescu? Păi, n-am făcut nimic... pe asta nu-l cunosc! Și nu-i mare lucru, dom'le! Ce-s două prize? Moft. Vine, le pune... bună ziua! Dar e bătaie de cap... cerere. zile de audiență... timp pierdut... Hai? Cum s-ar putea, Costică?

— Și Mitică își sfredește prietenul cu o privire de dihor prins în cătețul găinilor.

— Mitică! Am o idee!...

— Spune-o repede să nu o uiți! Ia zi...ia..

— Mitică! Tu știi unde a făcut liceul, Nicu asta de la telefoane?

— Habar n-am!...

— La Lazăr.

— Ei și? Ce-mi ține de cald? Eu l-am făcut la Cantemir.

Aici Mitică face din buze un sunet onomatopeic interzis de legile buneii cuvințe.

— Și dacă l-ai lua la sigur? Ce ar fi?

— Cum adică?

— Bine. Îi ieși în cale, nu la serviciu... știi... să fie ca o întâlnire nepregătită, îl aștepți în fața casei și... „Ce faci, Nicule?”

Și, pină să se dezmeticească, îl îmbrățișezi, îl săruți pe amândoi obrazii: țoc-țoc și pe urmă dă-i... „Zi, așa hai? Ia te uită pe cine întâlnești!” Mă rog, știi tu cum să te descurci.

— Crezi că o să meargă, Costică? (scepticism hamletian)

— La sigur, Mitică! E un băiat tare delicat...nu o să te refuze! (tentativă mefistofelică)

— Atunci, de ce nu-i vorbești tu?

— Aaa! Nu! Asta o dată cu capul. Nicu nu poate suferi intervențiile!

Și când spune asta, Costică retează aerul cu mâna, aidoma unui iatagan căzut pe gîtul unui mazi-lit cu firman în regulă.

— Și dacă mă întreabă de colegi?

— Nu prea are memorie! Îi spui și tu de Tomescu, de Floroiu, de State...

— Tomescu, Floroiu, State!... înregistrează Mitică pe banda de magnetofon cerebrală. Să știi că mă duc! Zău, mă duc!

— Du-te, Mitică! Ce? O să te mănince?

— Cum arată și unde stă?

— Nicule! Și ridicînd brațele, necunoscutul se prăvălește îmbră-

țișind pe cel ce poartă prenumele de Nicu, apoi îl sărută zgomotos de câteva ori.

— Ce faci, măi -băiatule?

— Mulțumesc! răspunde străi-nul încurcat și zăpăcit de ieșirea sentimentală a lui Mitică.

— Zi așa...colegi de școală și nu mă mai recunoști? Frumos îți șade! Și îl amenință drăgălaș cu un deget asemănător unui cîrnă-cior de Debrețin.

Nicu se scuză blîguind niște: Aaa! Oooo! N-aș fi crezut!... În vreme ce mîntea îi lucrează cu o febrilitate nebună. Unde? De unde a răsărit omul ăsta? Ce coleg? Și în vreme ce gîndește toate astea, zîmbește gales celui din fața lui care vorbește, vorbește, ținîndu-l pe „Nicu de la Telefoane” de nasturele paltonului.

— Îmi pare rău că m-ai uitat! spune Mitică oftînd, în timp ce figura îi exprima o adîncă mîhnire și mirare (gen: Cum a murit, dom'le, că era în floarea vîrstei).

— Nu te-am uitat! se scuză necunoscutul.

— Tomescu... Floroiu... State... eu, Mitică...

— Tomescu? Da, da...cum să nu!... Și un zîmbet înflorește pe figura lui Nicu.

— Cu Tomescu m-am văzut acum câteva zile. Tot drumul...

— Acuma câteva zile? îl oprește Nicu. Nu se poate!

— Mai mă faci și ramolit după toate!

— Păi Tomescu a murit la bombardament!...

— Aaaa, nu Tomescu, săracu de el... ăsta... Floroiu, da, da...

— Doru Floroiu?

— Da, frate! Doruleț!

— Mă miră!

— De cîte ori mă întîlnesc cu el mă întreabă numai de tine...

— Curios!

— Ce ți se pare curios?

— El stă în aceeași casă cu mine!

— Cum adică?

— Păi mi-e cumnat. Ține pe soră-mea!

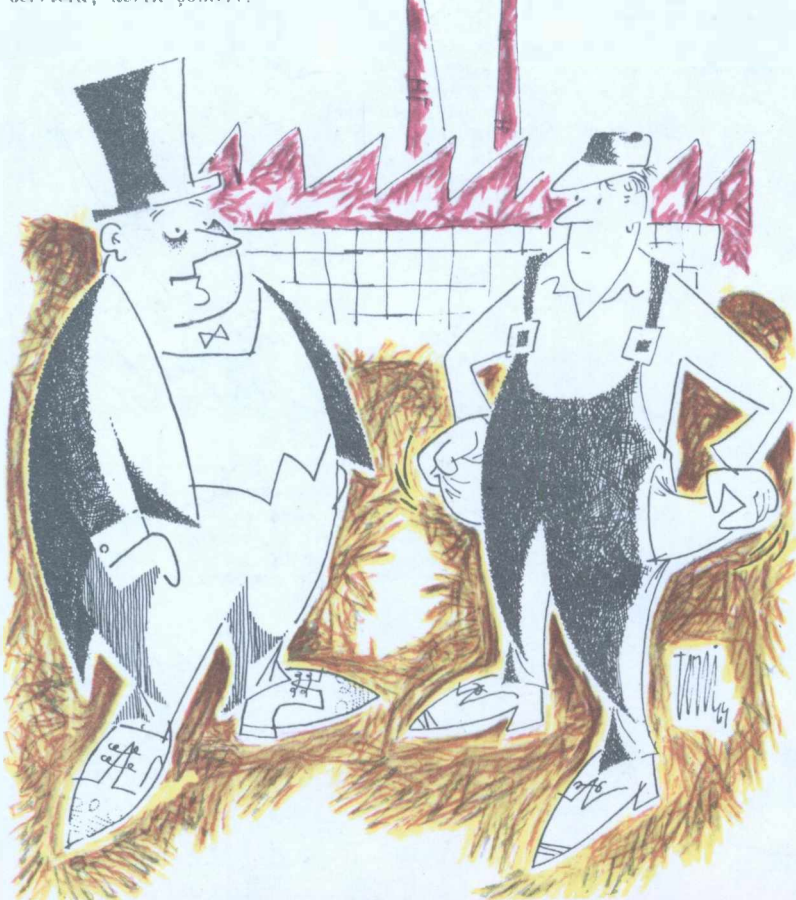
— Așa? Ia te uită al dracului, vrea să mă tragă de limbă să vadă ce păreri am despre tine. Tot șmecher a rămas! Știi ceva, Nicule? Mîine, mort, copt vii la mine la prînz... nevastă-mea toată ziua mă întreabă: „Cînd îl inviți dragă pe Nicu la masă, mereu aud vorbindu-se de el...”

— Mulțumesc, dar eu, știi...

— Nimic, frate! Am pus mîna pe tine, gata! Acuma unde mergi?

— La birou.

In Occident, automatizarea introdusă în fabrici înlocuiește un număr tot mai mare de muncitori care, negăsind alt serviciu, devin șomeri.

— Mă miră, te a mai ușurat automati-zarea pe care am introdus-o în fabrică?
— Da, m-a „ușurat” de tot!

Desen de AVRAM ANTON

Epigrame și epitafuri

Unuia care „ironizează” pe un „epigramist”.

Nu-l contrazic pe zeflemist,
Dar ce constat eu, analitic...?
Un așa-zis epigramist
A dat peste-un așa zis critic.

Pompiliu Barbu

Unui autor care după primul v lum.. a tăcut.

Ți-ai scos un volumaș. Vezi bine
Că n-a aflat-o ori și cine.
Dar cititorii-au constatat
Că te-ai și... epuizat.

V. Filv
Iași

Unuia care ia șperț

Lui nici un ciubuc nu-i scapă
Dar e-o vorbă-adevărată:
— Asta doar „băgat...la apă”
Va ieși...basma curată.

Marinică Nicolae
— elev, școala medie —

Unui discobol

Discobolul iar e trist.
N-a bătut nici un record.
Se-antrenează doar la twist
Cu un disc... Electrecord!

P. Mari
student, Cl

Studentului restanțier

La dînsul totul este clar:
Își ia cărți la anticar
C-or fi ele învechite
Însă sînt gata citite.

Ioan Negreanu

Unui medic, artist amator de te tru

La institut cercetător
Artist de teatru amator
Bolnavii însă-i găsesc vină
Că-i figurant în medicină.

Unui „altruist”

Nu vrea să știe de măsură
Cînd te ajută cu ceva
Și rupe piinea de la gură,
(Dacă e gura altuia!)

Unui poet gingaș

El ține ca iubita lui să fie
Întocmai ca un puț de păpădie
Aș pune întrebarea într-o doară
Nu crede c-o să fie prea ușoar

I. Lan

Ana Cîrt

Epigrame și epitafuri

I

E

— Aha! Îmi dai voie să te conduc?

— Cu plăcere!

— Tot atât de simpatic și politicos ai rămas, Nicule! Și apucându-l pe Nicu de braț, Mitică începe să-și spună locul. Două prize și o instalație nouă, fleac, nu?

— Nimic mai simplu! îi răspunde Nicu.

— Ai văzut? Am știut eu că un vechi coleg... (aici începe să ridă cu poftă, deși s-a împiedicat de trotuar și îi vine să înjure de mama focului), un vechi coleg, zic... nu mă va lăsa... sigur că e simplu dacă spui tu!

— Faci o cerere...

— Fac, Nicule, se poate să nu fac? Pe urmă ți-o dau ție..

— Pe urmă o depui la „Registratură“... iei număr...

— Păi așa!... se desumflă Mitică. Eu credeam că tu... de... ca prieten și coleg...

— Eu nu lucrez la telefoane în Calea Victoriei...

— Cum, nu lucrezi? Lasă glumele, Nicule! Se poate?

— De doi ani! Și Nicu adaugă plin de seninătate, în timp ce Mitică fierbe: „Dă-mi adresa ta, să ai uitat să mi-o dai!“

— Pen'ce?

— Să viu mine la prinz! la masă...

— La masă? Da' ce-i la mine? Pensiune? Ei știi că îmi plăci? Da' infipt ești, șefule... repede cu masa! Și cu cit mă uit mai bine, am impresia că e o confuzie... n-ai învățat la Lazăr?

— Ba da!

— Eu am învățat la Cantemir! Puteai să te simți și să-mi spui dinainte, nu să mă ții șapte ceasuri!... Salutare! Nesimțiti sint oamenii, dom'le! Masă?! Ce tupeu! Și se depărtează furios. Costică îl așteaptă la un bufet de stat.

— Ei, ce ai făcut? Ce bei? Trebuie să faci cinste!...

— Să-ți fac cinste, nu? Misitul!

— Eu?

— Tu! Ai fi putut să te interesezi și să afli dacă pocitul ăla de zici că ți-e prieten, mai e sau nu mai e la telefoane... și eu cum sint credul îl mai și sărut de vreo zece ori după ce are și coșuri pe față. Ba mai vroia să vină și la mine la masă, nesimțitul!

— Miticăăăă! Ce-ai făcut, cap de sfeclă ce ești? Nicu a fost înaintat în grad de doi ani și lucrează tot la telefoane... Atita doar că nu mai lucrează în Calea Victoriei.

MIHAIL JOLDEA

Desen de A. LUCACI

— Într-o chestiune atât de importantă nu pot să iau o hotărâre de unul singur!

Epigrame și epitafuri

DOUĂ RÎNDURI L-UN CUVÎNT

Un i îndrăgostit care oferă zilnic
teii un buchet cu flori.

Unul mureș care dă
și-și dă... Cișmigiu.

Un i avar care bea de la alții
dai, ar bea și-un poloboc;
el n-ar da măcar... „Noroc“!

Un i servil

Un i un copac care să-i placă
mult ca salcia... (Se pleacă).

Un i student chiulanguiu
mi-a răspuns (cam agresiv).
Nu vezi? Învăță... facultativ.

C. Mircea

EPITAFURI

Un i compozitor de muzică ușoară
nult contează-obșnuința!
ad că trebuie să moară
exprimat mereu dorința
fie moartea...tot ușoară!

D. Mazilu

Un i mormîntul unui gestionar cu
uri

Un i m doarme liniștit
dca e... acoperit.

I. N.

Unui gălăgios

*E prima dată cînd nu-i place
Unde se află, însă tace.*

Unui măcelar slab

*Măcelarul Dragomir
Ce pe toți îi înșelase
Și la groapă-n cimitir
A venit numai cu... oase.*

Huțu Vasile
— Bărăganu —

Unui pescar

*Nu e momentul să-l împung
Dar a prins somnul cel mai lung.*

Frasin Teodor

Unui înfumurat

*Umbla mereu cu nasu-n vînt;
Azi ține nasul... în pămînt.*

Unui nătîng

*În groapa lui de lingă plopi,
nu mai e chip să dea... în gropi.*

Unui magnat al petrolului

*În goana lui după petrol,
a dat de ultimul...subsol.*

M. C.

Unii tovarăși manifestă neglijență pentru gospodărirea
chibzuită a materialelor mărunte ca: garnituri, cuie,
șabie etc.

Desen de AL. CLENCIU

— La friptură doriți și o garnitură?

— Ceee? Și d-ța umblî cu fleacuri: garnituri, cuie,
șuruburi etc.?

Epigrame și epitafuri

INSTANTANEE BUCUREȘTENE

(Continuare din pag. 3)

care, nici jumătate nu sînt ridicate de către păgubașii benevoli.

În pitorescul depozit al acestui birou, se găsește tot ce vrei. Sute de serviete, cu fermoare, clape sau cheițe, doldora de acte, cărți, lenjerie, alimente, băuturi, legume, articole de larg sau de îngust consum etc. etc.

Într-una din ele s-a găsit chiar o veveriță împăiată, după cum — în alta — s-a găsit un patrafir de toată frumusețea.

Alt „sortiment” important, îl constituie sacii de sport și sacoșele de piață, înșesate de echipamente sportive, albastru de rufe, hirtie igienică, mazăre extrafină sau ulei de gătit.

Despre poșete de damă, asortate de la ruj pînă la depilator Rapid, baticuri în toate culorile curcubeului rupte și amestecate ca macaroanele la fierț, portofele cu fotografii de logodnice sau de strănepoți, mănuși transparente sau îmblănite, ochelari de citit, de soare sau numai de plan, chei de uși, sau de case de bani, etc. etc. ce să mai vorbim! S-ar putea deschide din toate acestea un magazin universal foarte bine asortat.

Dar, hai să spunem că astfel de obiecte de dimensiuni mai reduse, se pot uita sau pierde mai ușor, într-un moment de neatenție sau de tescovină.

Dar cum poate un călător să uite o prelată de acoperit un autocamion sau un avion, un covor făcut sul gros și înalt cît un coș de fabrică, un joagăr de defrișat o pădure de tufani, damigene de îmbătat o nuntă întreagă, lazi cu sute de cutii cu fiole — cine știe ale cărei instituții medicale, ba chiar și o pereche de cizme de bizon — solide și enorme — ca ale uriașului din basmul cu Tom-degețelul.

Probabil că, o dată cu astfel de obiecte, posesorii își uită — implicat și memoria pe banchetele autobuzelor sau pe platformele tramvaielor. Pe aceasta nu o pot însă regăsi la „Biroul obiectelor găsite” așa cum mii de cetățeni și-au regăsit lucrurile pierdute... Fiindcă oricît ar fi de miraculos și de samaritan acest birou, sînt unele cazuri în care nu poate face nimic. Cum a fost într-o zi cazul unei femei, care prezentîndu-se la B.O.G. și fiind întrebată ce anume obiect caută, a răspuns supărată și foarte înțăglată:

— Ia te rog, tovarășe, să nu faci d-ta pe bărbatu-meu „obect”.

— Dar eu n-am nimic de bărbatul d-tale. Am întrebat numai ce obiect ați uitat în tramvai?

— Păi, pe el l-am uitat, aseară. Pe bărbatu-meu. M-am dus să-l iau de la un bufet unde se antrenase de la prînz și fiind cam abțiguit, a adormit în tramvai și — eneruată cum eram — cînd m-am dat jos, l-am uitat acolo!

TUDOR MUȘATESCU

Răbojul urzicii

Telegramă lux

Sîntem întrebați ce înseamnă „telegramă lux”. Răspundem cu plăcere.

În general, „telegramă lux” e o telegramă de felicitare, pe care urarea „la mulți ani!” e gata imprimată, rămîind să se mai scrie, pe respectivul formular, doar numele și adresa destinatarului.

Exemplificare: Dacă un cetățean, să zicem Gavra Gheorghe din București, str. Cuza Vodă nr. 154, se află în concediu în comuna Gotlob (raionul Sinnicolau Mare) și vrea să felicite de-acolo, telegrafic, pe cineva din București, se prezintă la oficiul poștal din comună, cere un formular de „telegramă lux” și scrie pe el, clar, numele și adresa destinatarului: Beluri Constantin, București, str. Popescu Assan nr. 23.

Aceasta, în general.

... În mod special, „telegramă lux” e o telegramă cu care se face... lux de neglijență la oficiul P.T.T.R. din comuna Gotlob.

Exemplificare: Oficiul Gotlob, cînd a transmis respectiva telegramă la București, în loc de strada Popescu Assan nr. 23, a indicat strada... Popă Nan nr. 23, unde s-a constatat, bineînțeles că „adresantul e necunoscut”.

Urmările: destinatarul n-a primit telegrama de felicitare, expeditorul a făcut reclamație, iar forul P.T.T.R.-ist superior l-a... felicitat pe dirigintele oficiului Gotlob cu o frumoasă sancțiune: „pierderea dreptului de premieră pe una lună”.

Sancțiune... lux!

„Precizia” și „Metrom”

Cînd a cumpărat tovarășul Sofron Munteanu o motoretă „Carpați” de la cooperativa de consum din comuna Vinga (raionul Arad), i s-a spus că e o motoretă care merge rapid și la precizie.

Și așa a fost. În scurtă vreme, spre deosebire de celelalte motorete, a mers rapid... la reparat.

Și a mers la precizie. La... „Precizia” din Arad, cooperativă meșteșugărească, specializată în reparat motorete.

Acolo, pînă să i se înceapă reparația, n-a stat mult: numai nouă luni.

Întîi, a stat patru luni, fără să i se atingă măcar un șurub.

Apoi, a mai stat cinci luni, cu toate șuruburile desfăcute, în așteptarea unor piese de schimb pe care „Precizia” din Arad nu știa unde să le găsească, iar „Metrom” din Brașov, care le produce, nu se grăbea să i le furnizeze.

Au fost căutate piesele acelea de schimb la mai multe uzine, la revista „Urzica” din București și — în sfîrșit — la ministerul de resort.

La minister, problema s-a rezolvat. Acolo cei ce s-au făcut vinovați de deficiențele semnalate, ce-au căutat... au găsit.

Au găsit... sancțiunile cuvenite și... motoreta a fost reparată!

Bun! Acum, tovarășii de la „Precizia” din Arad și de la „Metrom” din Brașov au timp și pentru repararea... deficiențelor dumneilor.

Sfatul da, I.R.T.A. ba!

„Urzica” (în decembrie 1963, către I.R.T.A. Argeș): — Cetățenii din două comune ale raionului Rîmniceu Vilcea solicită să introducă un autobuz pe ruta R. Vilcea-Bercioiu. Ați fost rugați și acum trei ani, dar ați refuzat.

I.R.T.A. Argeș: — Nu-i adevărat c-am refuzat. Adevărul e că nu se poate. Pe această rută sînt două drumuri înguste pe care nu pot trece autobuze, există trei treceri prin vad, neamenajate, pe unde autobuzele nu pot circula, și există trei podețe foarte slabe, care nu suportă decît vehicule de maximum 3 tone, pe cînd autobuzele noastre au circa 10 tone.

Urzica (în 1964, către Sfatul popular al comunei Bercioiu): — Auziți ce zice I.R.T.A. Argeș!

Sfatul popular al comunei Bercioiu: — Nu-i adevărat. Șoselele noastre nu sînt înguste: au o lățime de la 7 pînă la 9 metri. Și nu există pe raza comunei noastre nici o trecere prin vad. Și nu există pe ruta Barza-Budești-Bercioiu nici un podeț slab; există, din contră, 6 poduri tubulare de ciment, dintre care 4 construite de un an, și există 3 poduri de lemn, dintre care 2 de stejar construite de curînd. Și nu-i adevărat că pe aceste poduri nu pot trece autobuze de 10 tone. Și ne-a informat I.R.T.A., R. Vilcea că la această autobază nici nu există autobuze mai mari de 7 tone. Deci I.R.T.A. Argeș, poate, dar nu vrea.

Reflecția Urzicii: Va să zică, într-o aceeași chestiune, două răspunsuri care se bat cap în cap. Și totuși, în această chestiune se lucrează fără... cap.

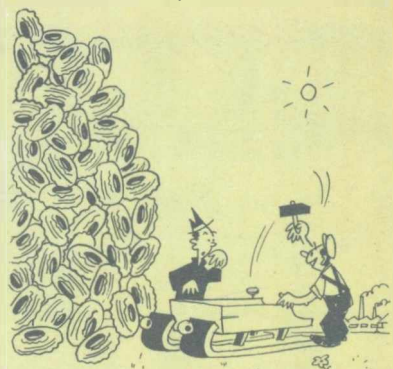
C. B. D.

— Cu alte cuvinte, vrei să-ți devin soacră?!...

— Dacă știți dv. altă... posibilitate!...

Combinatului pentru fibre artificiale din Brăila întârzie nejustificat casarea și predarea cauciucurilor ieșite din uz.

Cînd predați cauciucurile astea

Păi d'ăia o reparăm, ca să avem cu ce le duce

Desen de C. CRĂCIUN

PĂȚANIILE LUI PĂȚITU (9)

Desen de MIHAI GROSU

CANTITATEA INFORMAȚIILOR

(Continuare din pag. 7)

nu mai pot trăi fără ele, (obosită, sotto voce): Le discutăm și le decupăm împreună, tot ce era neserios, știți cît de francez pentru frivol — îndepărtăm. (Pauză, bărbie în piept, oftat. Reluare calmă): De ce vă spun asta, de ce mă cobor pînă la amănuntul semnificativ? Ca să vă dau numai o imagine din ce a fost. Acum — totul e o ruină. Eu, după cum cred că mă vedeți (și se autodescrie, prin aer, cu mîna expresivă) sînt o nălucă. De opt zile, orice comunicare între mine și el a încetat, schimbul cel mai elementar de informații... (ridicare sobră din umeri) Și asta din senin, domnule avocat. Din senin! Magnetofonul tace, foarfecele doarme, abonamentul la OSTA nu s-a reînnoit, nimic din viitorul meu nu-l mai interesează (își duce mîna la gît). Altădată, în fața vitrinelor, îmi spunea: „Gilduț, chiar dacă nu te omori după lux, ține minte imprimul ăsta să-l descrii cîndva“. Știa că nu-

o balzaciană, Balzac mi se pare stufos, eu visez romanul la 200 de pagini — totuși îmi semnaliza tot! Între noi, în pat — cred că vă interesează — s-a creat o distanță de un braț. L-am întrebat: „Ce-i cu tine, ce-i cu noi, Emile?“ Știam că-i un taciturn, nu mi-a răspuns. (Pauză, mă conspicează, jucîndu-se cu capul lui Montesquieu). Știți ce am făcut azi-dimineață, de vreme înainte de a deschide ziarul, înainte de a veni la dumneavoastră? (își deschide palma pe mantoul de blană și își privește cele 5 degete): Am fost la „Muzica“, m-am instalat într-un fotoliu, am cerut tot Richterul, mi-am pus casca și am început să urmăresc vinzătoarele la fiecare stand (ridică privirea ca într-un imn soarelui): În creier, în urechi aveam Appassionata, afară Bucureștiul fremăta și ochii mei căutau adevărul, de la vinzătoare la vinză-

toare, de la stand la stand, simțeam că innebunesc, in-ne-bu-nesc, (din nou mina la gît, pentru a înăbuși bătăile carotidei, desigur. Dar își revine): Îl cred în stare: în stare de orice, vă repet e extraordinar de frumos și nu-i poți zmulge nici o mărturisire, veți vedea în instanță. Vă mai dau o singură informație: un amănunt poate, mi l-a încredințat de mult, la început, ca să-l folosesc în primul meu roman. Știți cum s-a despărțit de o femeie, în '55? (epică): Erau într-o cameră de hotel, ea îi plîngea, în genunchi, și el citea, peste umărul ei, afișul cu indicațiile în caz de incendiu, pe ce scări se face evacuarea locatarilor. Parcă-l văd, (lacrimi pe obraz, imposibilitate verbală, „joacă“ demnă cu același quasibust al lui Montesquieu).

RADU COSAȘU

TRAIȘTEA

C U N Ă Z B Î T I I

Tovarășul Ion Negoiu semnează broșura „Ioan Vodă Viteazul“, în cuprinsul căreia (la pag. 33) ține cu tot dinadinsul să-și convingă cititorii că riurile Milcov și Rîmna sînt afluenți ai Siretului. Și poate că ar reuși în oarecare măsură, dacă cele două riuri nu s-ar încăpățîna (și asta de sute și sute de ani) să-și dăruiască cristalul apelor riului Putna și, mai ales, să nu țină cont (dar absolut deloc) de faptul că li se chinuie cursul tocmai într-o broșură din colecția pentru „răspîndirea cunoștințelor culturale și științifice“!

★

Pe cărțile poștale obișnuite sînt tipărite mici fotografii reprezentînd diferite colțuri pitorești din țară, îndemnînd pe cei ce le folosesc — indiferent în ce scopuri — la drumeție. De exemplu, pe o astfel de carte poștală este reprezentată Cabana Bîlea-cascadă...din Munții Bucegi. Avertizăm turiștii amatori să petreacă în liniște cîteva clipe la această cabană, dar să nu o

caute — cum se obișnuiseră greșit — în Munții Făgăraș, deoarece dintr-un capriciu al Direcției generale a poștelor, cabana a fost mutată, cu lac și cascadă, în Munții Bucegi. Ce e drept, deocamdată, doar pe cărțile poștale. Dar, vorba aia, numai începutul e greu...

★

Un frumos clișeu reprezentînd cîteva căprioare, ni-l oferă gazeta „Muncitorul forestier“ Nr. 506, însoțindu-l de următoarea explicație (ca să-i zicem așa!): „Căprioarele fixate pe pelicula fotografică, înfățișează un grup de ciute din Carpați“.

Poate din birou, fiind el chiar și forestier, așa s-o fi văzînd. Dar în pădure, lucrurile stau altfel: căprioara este femela căprioarei, spre deosebire de ciută, care fiind femela cerbului, nu are nici o legătură cu căprioara, oricît o fi cerbul...de cerb!

C. PETCULESCU

SCHIMB DE LOCUINȚĂ

Eroii mei sînt două vertebrale
Dar de categorii deosebite.
Din împlinire, ele-au fost sortite
S-ajungă alimente conservate.

Și-așa, cu etichetele lipite,
Într-o vitrină-alături, etalate
Cutiile cu-aceste preparate
Își comentează cazul pe șoptite:

— Niciicînd nu am pățit așa rușine:
Eu nu sînt porc, ci crap, o știu prea bine!
— Atunci sîntem colegi de suferință,

Căci eu sînt porc și-aicea, ia privește,
Pe etichetă scrie că sînt pește...
— Ce-ar fi să facem schimb de locuință?!?

LAGU N. NICOLAE

URZICA

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane: Secretariat
15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție
14.28.15; Interurban 27 44.601

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA SCINTEI“ BUCUREȘTI

PENTRU ALBI

PENTRU NEGRİ

În Africa de Sud
— Ce discriminare? Poftim, la
noi pînă și transporturile sînt în
comun!!!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

